

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

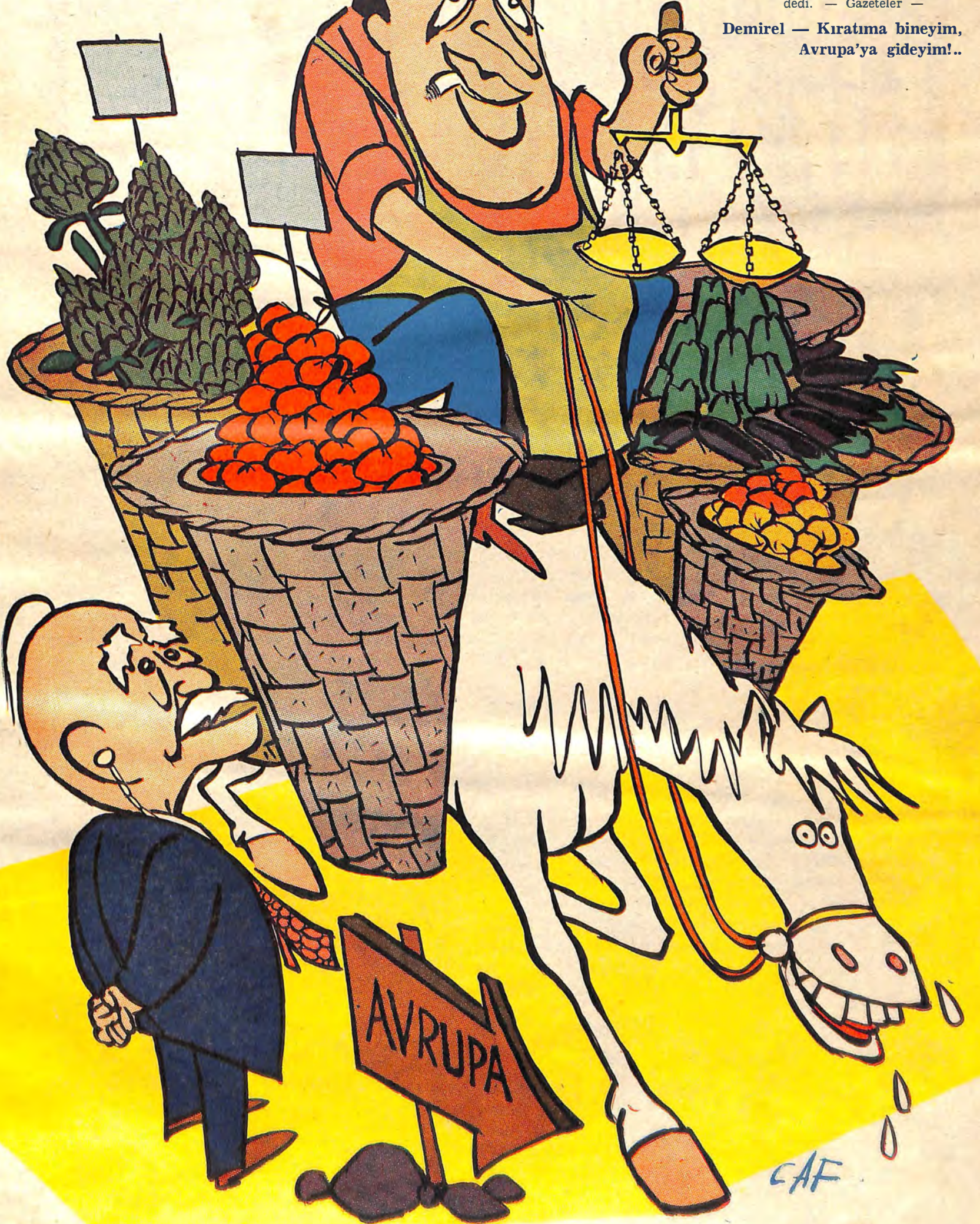
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

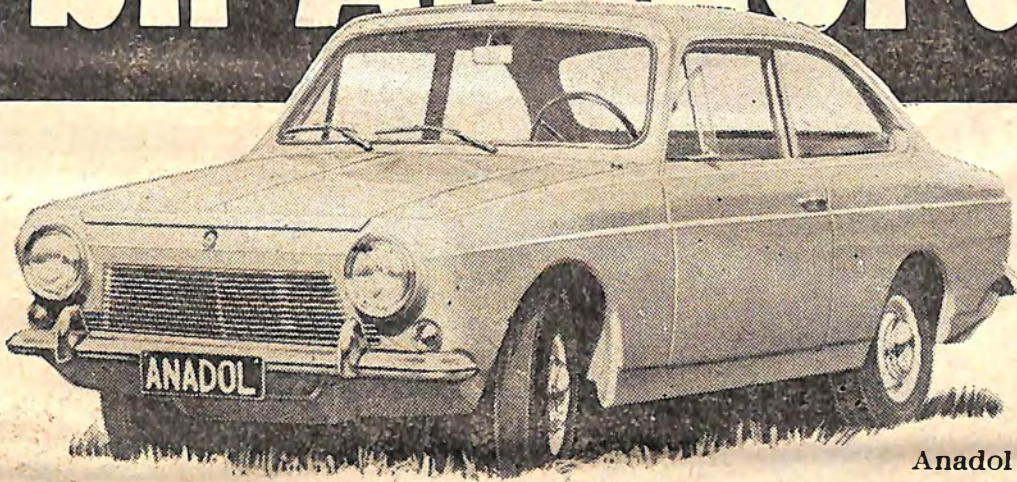
AKBAH

Demirel, «Avrupa'ya, taze meyva ve sebze ihracatımızı arttıracamız» dedi. — Gazeteler —

Demirel — Kıratıma bineyim, Avrupa'ya gideyim!..

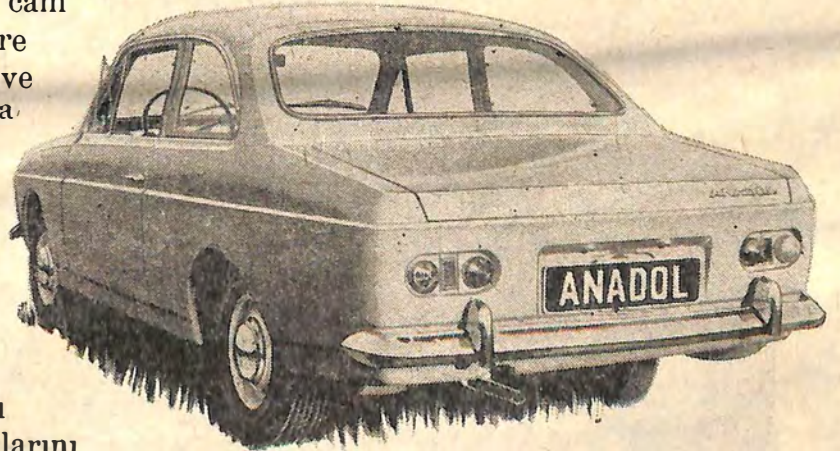
Eski arabanızı satınız... sıfır kilometrede bir Anadol alınız!

Sıfır kilometrede bir otomobil.
Bütün araba kullananların rüyası...
Anadol bu imkânı veriyor... Hem de
müsait bir fiatla... 26.800* liraya...

Bu fiata neler dahildir? İsterseniz sayalım:

1. Dünya otomobil sanayiince denenmiş, üstün çekişli, son derece ekonomik, güvenilir bir motor.
 2. Dünyanın belli başlı spor arabalarında olduğu gibi fiberglass'tan yapılmış monoblok bir gövde. (Fiberglass saçtan daha hafiftir fakat saç gibi mukavimdir. Katiyen paslanmaz, çürümez. Saç gibi ses yapmaz.)
 3. Birçok Avrupa arabaları şasisiz olduğu halde Anadol'da çok sağlam yekpare bir şasi.
 4. Ön tekerleklerde, jet uçaklarının kısa mesafeli pistlerde durmalarını temin eden cinsten disk frenler.
 5. En pahalı arabaların konforu. Meselâ dahili havalandırma tertibatı... helezon yaylarla takviyeli "heavy duty" ağır yük tipi amortisörlerin sağladığı hususî suspansiyon... otomatik cam yıkama tertibatı... oturanın boyuna göre ayarlanabilen koltuklar... arzu edilirse radyo ve kalorifer... Anadol memleketimizin şartlarına göre hazırlanmış ideal bir aile arabasıdır. Her bakımdan mükemmel, 5 kişilik büyük bir otomobildir. Modern hatları ile otomobil meraklılarını hayran bırakan güzelliğindedir.
- Fiatı da bütçelerinize uygundur.
En yakın Anadol bayiiini ziyaret ediniz.

Size broşür verecek, satış şartlarını
ve arzu ederseniz ödeme kolaylıklarını

anlatacak, Anadol ile bir deneme gezisi yaptırmaktan zevk duyacaktır.

Kimbilir.. belki sizin de kısmetinizde bir Anadol var.

ANADOL
Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Arzu üzerine takılan radyo ve kalorifer hariç İstanbul teslim fiatı.

(Manajans : 2514 — 160)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 38 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Eylül 1968

EYLÜL!

RESSAM olmayanlar renklerin dilinden pek anlamazlar. Bitip tükenmek bilmeyen bir renk okyanusuna dalmak ve yedi rengin ötesinde tabiatın nice güzelliğini keşfetmek herkesin harcı değildir. Sözeliliği konuşurken:

— Yeşil bir otomobil geçti... demekle yetiniriz.

Ama nasıl yeşil olduğunu söylemeyiz, söyleyemeyiz. Yeşil demekle yeşil biter mi? Cam göbeği yeşil var, zehir yeşili var, türbe yeşili var, küf yeşili var, yaprak yeşili var, petrol yeşili var, açık yeşil var, var oğlu var.

Tabiattaki renkleri saymaya kalksak, ömrümüz yetmez. Bir gün sabahdan akşama dek denizin kıyısında dursanız ve güneşin doğuşundan batışına kadar değişen renkleri izleseniz, şaşırırsınız. Dakikadan dakikaya dalgalara büründüğü renklere koyacak ad bulamazsınız. Bu değişim, evrenin sonsuzluğunu gösterdiği gibi sanatın sonsuzluğunu da gösterir. Kuzeyden güneye, doğudan batıya, uzaydan toprağa ve mevsimden mevsime renk değiştirir evren... Yazın hali başkadır, kışın hali başkadır, ilkbaharın ve sonbaharın hali başka başkadır.

İstanbul şimdi sonbaharlık giysilerini hazırlamak yolundadır. Boğaz'dan Çamlıca tepesine ve Karacaahmet'in selvilerinden Üsküdar'ın dökülen sokaklarına,

Beyoğlu'nun dar sokaklarından Ayaspaşa apartmanlarına kadar bir faaliyet, bir faaliyet, sormayın gitsin... Artık asfalta vuran güneş tereddütleri içinde solgunlaşıyor; Taksim Gezisi'nin ağaçları yeşilden vazgeçmek için günlerini sayıyorlar; Kadıköy iskelesi dalgaların üstünde hafif hafif kımıldanıp, hüzünle:

— Eylül geldi.. diyor.

Galata Kulesi bir yanda, Beyazıt Kulesi öte yanda yalnız yangınları haber vermek için nöbet tutmuyorlar; her ikisi de ufuklarda sonbaharı bekler gibidirler. Sultanahmet camii'nin minareleri kavak ağaçları inceliğinde bulutlara yükselirken hazan rüzgârlarıyla hafif hafif sallanmak için bekler gibidir. Kestaneciler Beyoğlu'nun köşe başlarındaki alışkın yerlerini almak için sabırsızlanıyorlar. Sinemaların kapılarında birer yafta:

— Yeni mevsim tamirati dolaşısıyla sinemamız birkaç hafta kapalıdır... diye karşılıyor müşterileri.

İstanbul'un yazlıklarından her gün şehre inenler, vapurda, otobüste biraz canları sıkılarak:

— Yazın tadı kaçtı... diyorlar.

Zayıf itirazlar doğuyor sağdan soldan:

— Yok canım, biz dün denize girdik, su sımıcaktı.

Her şeye rağmen, çocuklar yüzmek yerine bisiklete binmekten hoşlanmaya başlıyorlar. Gazetelerde yeni mevsimin filmleri ilân edildikçe meraklılar arasında bir heyecandır dolaşıyor. Moda dergilerinde sonbahar modelleri boy gösteriyor:

— Bu sene hangi renk modaymış?

— Bilmem, giyecek bir şeyim de kalmadı kardeş...

Çocuğun ergenlik çağı gibi tatsız bir dönem içinde geçiyor haftalar... Çocukluktan kurtulup delikanlılığa girememiş olmanın sıkıntısı içinde ve uzayan elini yağını nereye koyacağını bilemeyenlerin ruh haline bürünmüştür İstanbul... Yazdan çıkmış, sonbahara girememiştir henüz...

Havalar sıkıntılı, renkler sıkıntılı, deniz sıkıntılı... Hangi mevsimin olduğunu bilmediğimiz günlerde yazdan sonbahara doğru bir salıncakta sallanır dururuz. Yaprakların yeşili sarıya doğru dönüşürken yeşilden kurtulmuş, denizin mavisi kurşunleşir-

ken maviden kurtulmamış... Ve koskoca kent, Mehmet Rauf'un meşhur romanında sanki bir kapak adını hecelemeye çalışıyor:

— Eylül...

Evet, Eylül'dür bu... İnsanları düşünceye saran Eylül... Kimisi çılgınca bir yazın sona erdiğini düşünür, kimisi okulların açılacağını düşünür, kimisi sıcaklardan kurtulacağını düşünür, kimisi de başını elleri arasına alıp:

— Yazın idare edip gidiyorduk, bu kış ne halledeceğiz? diye düşünür.

Düşünceler ayıdır Eylül...

Güllane Parkı'nın kıyısından baktığımız zaman, Haydarpaşa, mendireğin ardında düşünceye dalmış gibidir.. Kadıköy vapuru sanki düşünceli düşünceli yol alıyor gibidir.. Cihangir'in apartmanları birbirinin sırtına basarak futbol maçı seyreden müşteriler gibi üstüste.. Ve martılar Boğaz'ın sularında yiyecek sevdasında...

Eylül...

Bir gün yaz'a, bir gün sonbahar'a dönen yüzüyle ne yapacağını bilmeden devam edip gider...

Ve yeşilleri, mavileri, kırmızlarıyla, bir ressamın paletinde yeni bir tuvale sürülmek için karıştırılan boyalar gibidir İstanbul'un renkleri...

Ama bu tereddütün ne faydası vardır ki?...

Zira ister istemez kaybolacak yaz, ister istemez hükmünü duyuracak sonbahar, ve ister istemez gelecek kış...

Bir kuvvet var mıdır ki zamanı durdursun!...

AKBABA

✱

Bir bayana bırakmazlar!

İzmir'in tek kadın atıcısı, «A-macım, Türkiye Şampiyonasında iyi bir derece alıp, milli olma-tır» demiş.

Hevesini kırmak gibilerden ol-masın ama, Milli Takıma girebi-leceğini hiç sanmayız.

Nedenini sorarsanız, ağzına ka-dar doldu takım. Atıcılıkta başa-rı gösterir desek, rekor kıramaz. Rekor kırar desek, takıma sığa-maz!

Bölükbaşı, Türkeş, Feyzioğlu, Demirel, Ecevit; Aybar'ın da gel-mesiyle tamamlandı milli ekip!

— Bütçe açığını kapatmak için Avrupa'ya ihracatımızı arttıracacağız. —

— Boşuna uğraşma Demirel, o da kapatamaz!..

JÇERİYE giren Hasan efendi:
— Seni patron çağırıyor, dedi.
Patron beni böyle, bu vakitte çağırmazdı ya, hayrola! Elimdeki röportaj resimlerini kışeşaneye yolladıktan sonra, patronun odasının kapısını çaldım. Patron:

— Arkadaş, dedi, ben seni buraya yalnız Yazı İşleri Müdürü olarak almadım. Aynı zamanda gazetenin tirajından da sorumlusun.

— Efendim, her gün birinci sayfaya kocaman bir bacak resmi koyuyoruz. Üstelik bu resmi koyabilmek için dünyanın Pin-Up'ını karıştırıyor, içlerinden en açık saçık olanı seçiyoruz.

— Ben onu demiyorum efendim.
— İkinci sayfa için bir Hazreti Ali, bir Hazreti Hatice, bir Hazreti Ömer yazdırdım. Bunlardan başka iki de pehlivan tefrikası veriyorum...

— Değil efendim değil... Otur şöyle. Sen hiç geceleri dışarı çıkıp şöyle bir etrafa bakıyor musun?

— Nereden bakayım efendim! Ancak sayılar bağlandıktan sonra buradan ayırabiliyorum.

— Öyleyse dinle! Rakibimiz gazete, gece saat onda cayıp cayıp satıyor sinema önlerinde, tiyatro önlerinde ve de iskelelerde, anladın mı? Müvezzillerin bir bağırışlarını görsen, bir gazete patronu olarak orta yerinden çat diye çatlarsın. «Yarınki gazete, yarınki gazete, cinayeti yazıyor!»

— Demek yarın sabah çıkacak gazetayı bu geceden satıyorlar?

— Ne sandın ya? Adam bu arada hem reklâmını yapıyor, hem de tirajını artırıyor.

— Fakat efendim o zaman gazetayı çok erkenden baskıya vermek gerek...

— Verin efendim verin!
— Ama haber?

— Ötekilerinki haber değil mi?

O gün sayfaları akşam altıda bağladık, yedide basmağa başladık, sekizde bizim gazete müvezzillerin elindeydi...

«Yarınki Dürüst, yarınki Dürüst... Cinayeti yazıyor, Başbakan'ın gezisini yazıyor, Dışişleri Bakanının yurda döndüğünü yazıyor!... Askerlik çağına gelenlerin askere alınacağını yazıyor!...»

Patrondan o akşam bir kahve içtik. Keyfine diyecek yoktu:

— Efendim, işte gazetecilik diye ben buna derim; diyordu.

Ama iki gün sonra, patron beni yanına çağırırken suratı iki karıştı yine. Daha kapıdan girer girmez:

— Rakibimizden haberin var mı? dedi.

— Yoksa topu mu attı efendim? dedim.

Bu sözüm üzerine daha fazla bozuldu adam:

— Nuri bey, Nuri bey! diye gürledi, adamlar öbür günkü gazeteyi satmağa başladılar...

— Aman efendim nasıl olur?

— Nuri bey, galiba feza çağında,

jet çağında olduğumuzu unutuyorsunuz. Artık okuyucu habere falan aldırıyor, her işte jet hızı istiyor anladınız mı, jet hızı!...

Ne yapalım:
— Olur efendim, biz de gazeteyi öbür güne göre hazırlarız, dedim.

— Nuri bey!
— Buyrun efendim!

— Sizde hiç ticaret kafası yok.

— Zaten olsaydı gazeteci mi olurduk efendim?

— Bana bakın, siz daha öbür günkü gazeteyi çıkaracaksınız! Örneğin bugün günlerden pazartesi değil mi, siz perşembenin gazetesini çıkaracaksınız.

— Efendim perşembenin haberleri...

— Kardeşim, perşembenin geleceği çarşambadan belli olur!

— Olur efendim, olur!...

Odama gider gitmez, masa şeflerini çağırdım.

— Bana bakın arkadaşlar, dedim, bu gece yarısı perşembenin gazetesini satacağız, patron öyle istiyor.

— Ama bugün daha pazartesi ya, dediler.

— Vallahi onu bunu bilmem... Patronun emri bu...

Şehir Haberleri Şefi:

— Öyleyse biz şu çarşamba günü duruşması yapılacak olan Sarıyer katilinin davasını bitirelim. Dur bakalım, ne verelim adama, 24 sene verelim anasını satayım, taammüt var, yol kesmek var, adam öldürmek var... Sonra adliyyede bir yaralama olayı hazırlayalım. Nasıl olsa şu üç gün içerisinde adliyyede bir yaralama olur. Sonra efendim, Bakırköy tarafı için bir grev hazırlayalım. Bir de okullardan bir tane sine boykot. Beyoğlu'nda lâf atma yüzünden bir cinayet, adama iki kişi öldürtelim, iki kişiye de yaralatalım. Taksim tarafının suyunu keselim, Şişli'nin ceryanını. Sonra, Boğaz'da iki gemi çarpıştıralım, mutâaka bunun biri Rus gemisi olsun, efendime söyleyeyim Lâleli'de bir komünizmi tel'în mitingi yaptıralım, sekiz on hırsızlık olayı, sebze meyveya zam, ihraç mallarının içine biraz hile... Nasıl Nuri bey?

— Çok güzel!...

Bu kere sözlü, Yurt Haberleri Masası Şefi aldı:

— Efendim isterseniz ben de İzmir yakınlarında uykusuzluğun sebep olduğu bir trafik kazasında iki otobüsü çarpıştırıp 17 ölü, 27 yaralı verdireyim. Sonra, Muğla tarafında iki orman yangını vereyim. Siirt'te keçi yüzünden iki köye meydan kavgası yaptırıp sekiz ölü, otuz yaralı verdireyim; Sinop'tan bir kan dâvası haberi, Adana'dan bir bar kızıının derisini yüzme haberi. Bölükbaşı'nı Yozgat'ta, Ecevit'i Kayseri'de konuşturup iktidara şiddetle çattırayım. İşin içine sekiz on tane de boğulma olayları katarsam, benim isim de tamam... Nasıl Nuri bey? Aybar da sekiz on kere komp-radorlar desin.

— Çok güzel!

Bu kez sözlü Ankara Masası Şefi aldı:

— Ben de Başbakan'a gazetemiz için özel bir demeç verdireyim. Dışişleri Bakanını Kutuplara, Köy İşleri Bakanını Bingöl'e göndereyim. Bir solcu basın toplantısı, bir sağcı basın toplantısı yapıp, sonra TÖS'e bir bildiri yayınlattayım. Bu arada İsmet Paşa'yı yaya olarak evinin etrafında üç kere döndürüp, «Vaziyeti karanlık görüyorum» dedirteyim. Sonra efendim, Moritanya Başbakanını özel dâvetli, Patagonya Başbakanını resmi dâvetli olarak Ankara'da karşılatayım...

Dış Münasebetler Şefi ise:

— Ben de isterseniz Biafra'da kanlı bir ihtilâl, Formosa'da kansız bir ihtilâl, Irak'ta bir hükümet darbesi, Kongo'da bir askeri darbe hazırlayayım, dedi. Sonra, Vietnam'da 500 Vietkong, 300 Amerikan askeri öldürüp, Ke San'a bir hava hücumu hazırlayayım. Bir Amerikan bombardıman uçağı da yanlışlıkla kendi havalandığı üssünü bombalayıp otuz Amerikan askerinin ölmesine sebep olsun. Sonra efendim, Dubçek Moskova'ya, De Gaulle Amerika'ya, Nâsır İsrail'e kafa tutsun. Sâbık Yemen Kralı 36 karısıyla İtalya'ya resmi bir ziyaret yap-sın. Sâbık Suudi Arabistan Kralı hastaneye yatsın, Brigitte Bardot dört erkekle beraber yakalansın, Sü-reyya yeni bir sevgili bulsun. Üç

kalb, iki ciğer, bir dalak, beş barsak transplantasyonu yapıp, bunlardan dalak değiştireni öldürelim, ciğeri değişenleri komaya, barsakçı-nın bir tanesini de öteki dünyaya yollayalım. Ne diyorsunuz, isterse-niz Kennedy'lerin en ufağı Tom'a da bir suikast yap-sınlar!

Arkadaşlar:
— Yapsınlar yahu! dediler.

Şef:
— Olur, dedi. Ama bu seferki ha-ber biraz daha enteresan olsun, ne-dense millet dürbünlü tüfekten bıktı, suikastı av tüfeğiyle yapsınlar. Bu arada Zenciler ayaklansın, yedi-si öldürülsün. Sonra efendim, iki yanardağ patlatıp, üç de uçak ditiş-relim. Küba'ya, Cezayir'e uçaklar kaçıralım... Nasıl Nuri bey?

— Çok güzel, dedim...

Biz gazeteyi bu haberlerle donatıp, hemen o gece müvezzillerin elle-rine tutuşturduk. Kapışıldı gazete-miz... O üç gün içerisinde olaylar, bizim gazete haberlerinin yüzde dok-sanını doğrulayınca, telgraf üstüne telgraf yağmaya başladı:

«Bravo!... Tebrikler!...»

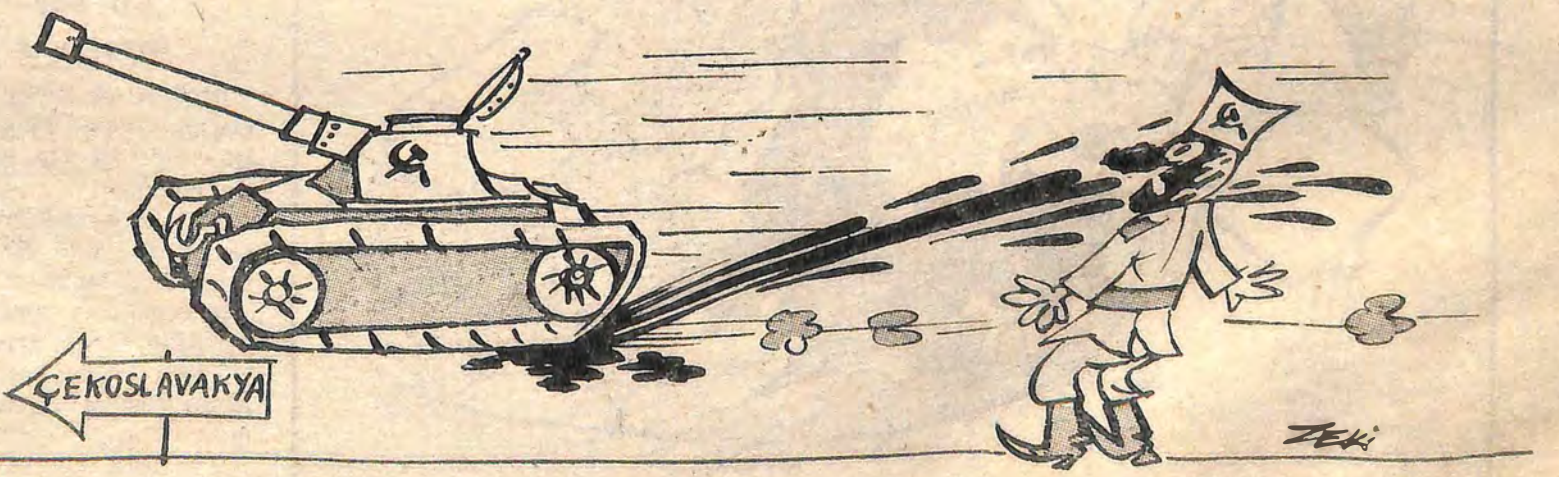
«Haber dediğiniz böyle olur.»

«Gazeteciliğinizle bin yaşayın!»

Bir hafta sonra patron, gazetenin ismini değiştiren ilk ilânını verdi radyolara:

«Bir hafta sonra meydana gelecek olayları, en doğru ve en seri olarak fotoğraflarıyla birlikte ancak Falcı gazetesinde okuyabilirsiniz. Bu gece yarısı bir Falcı almayı unutma-yınız!...»

Muzaffer İZGÜ

Rusya'nın Çekoslovakya'yı işgali bütün dünyada tepki yaptı. — Gazeteler —

Simitçi — Ohh, kurtuldum!..

OLMUŞ bir hikâye anlatacağım size. «Olmuş» dediğim, uzak bir yerlerde geçmiş de bana aktarılmış bir olay değil. Bu yazıyı yazdığım odada, hattâ şu anda üstünde oturduğum koltukta oldu bu iş.

Başka bir yazıda da sözünü etmiştim galiba: Yanılmıyorsam İstanbul'un en kedili semti bizim semt (Balmumcu), bu semtin en kedili bahçesi de bizim bahçe. Evin çevresi gece gündüz kedi döğüşlerinin ve kedi aşklarının yaygarasıyla inliyor.

Şikâyet yollu söylemiyorum; bayıhrım kedilere. Çevik, zarif, vakur hallerini seyre doyamam.

Yaz başında bir kaç kere büyükbaba da oldum: «Gel kızım, al kızım» diyerek beslediğim dişilerden bir kaçı bolca yavruladılar.

Ortaya çıkan pisipisi kalabalığına karşı «Torunlar arasında fark gözetmek ayıptır» düşünceyle eşit şefkat dağıtımı yapmağa çalıştım ama olmadı. İçlerinden birine vuruldum.

Beyaz, gri ve sarı karışımı, soysuz mu soysuz bir şey benimki. Ama dünyanın en şirin yaratığı.

Bilenler ya da bilir geçinenler söylediler, kedinin üç renklisi mutlaka dişi olurmuş. Ben de buna dayanarak ve beyaz başının tam üstündeki sarı beneye bakarak adını Sarıkız koydum.

Sarıkız odama çabucak alıştı. Ben çalışırken o masamın çevresinde türlü maskaralıklar ederek azıyor, yorgun düşünce de bir köşeye kıvrılıp uyukluyordu.

Aramızdaki tek anlaşmazlık omm bu kısa şekerlemeler için seçtiği köşeler konusunda çıktı.

Nedense uyurken hep perdenin gerisi ya da radyatörün altı gibi gözden ırak bir yere gizlenmeğe kalkıyordu. Ben ise gözümün önünde, masamın üstünde, hattâ kucagımda uyumasını istiyordum.

Önce rüşveti denedim. Masamın üstünde, kâğıt içinde et parçacıkları ikram ettim Sarıkız'a. Akıl sır kendisine ziyafet çekilen yere ısınacak, karnı doyup rahavet bastırınca da oraya kıvrılıverecekti.

Sökmedi, Haspa etleri âfiyetle yedikten sonra yine bildiğini okuyor, hop diye yere atlayıp gözüne kestirdiği yere kaçıyordu.

Masamın üstüne küçük şilte

YELPAZE

REFİK ERDURAN

El ve gazete üstüne

koymayı, okşamayı, kedice konuşmağa çalışarak yalvarmayı denedim. Olmadı, tavlama: Dinlenme yerini kendi seçmekte direndi de direndi. Sonunda içerledim: — Bre bacaksız, dedim, sen

minicik beyinle insan gücünü ve zekâsını yeneceksin, öyle mi? «Eşref-i mahlûkat» üyesi olmanın verdiği ego şişkinliğiyle Sarıkız'cığa söz geçirebilmek için teröre başvurmaya bile göze almıştım.

Çekoslovakya direniyor. — Gazeteler —

Yazısız

Bir gazeteyi kıvrıp sopa gibi yaptım, o ne zaman yere atlamaya kalksa pat pat hahya vurmaya başladım.

Hayatına giriveren bu beklenmedik belâdan pek ürkttü. Oraya buraya kaçıp sığınmağa çalışıyor, ama nereye gitse gazete gümbürtüsü peşini bırakmıyor.

Derken çaresizlikten kucagıma sıçradı; ben de hemen terörü kestim. Ustelik «Aterin canım, aterin cicim» diye okşamaya başladım. O da nihayet emniyetli bir yer bulmanın sevinciyle mır-lamağa koyuldu.

Tabii biraz sonra canı sıkılınca yere atlamaya niyetlendi. Ama koltuğun çevresinde gazete halıyı döverek dolaşınca vazgeçti hemen. Ve bu numara yeteri kadar tekrarlanınca benim kucagımın faydasını güzelce öğrenmiş oldu.

Artık özgürlüğün tadını çıkarmasına imkân veren yaramazlıkları başka yerlerde yapıyor, benim odama getirilir getirilmez kulaklarını korkuyla kısarak dos-doğru kucagıma sıçırıyordu.

Sarıkız'ı rahatça sevebilmenin epeyi zaman sefasını sürdüm böylelikle. Kıvrılmış gazeteyi benden ayrı bir yaratık sanısına, bu kâğıttan sopanın ancak benim elim tarafından kavranınca harekete geçtiğine dikkat etmeye işine çok gülüyardım.

Gelgelelim, zaman ilerledikçe Sarıkız'ın gözlerine yavaş yavaş zekâ doldu. Halı patpatlamırken gazetenin ucundan dibine, oradan elime, daha sonra koluma ve nihayet bana bakmağa başladı.

Dün de olanlar oldu. Kucagımda sıkıntıyla huysuzlaşığı için yine koltuk çevresinde gövde gösterilerine girişen gazeteye tıslarken Sarıkız birden yüzüme atıldı.

Şimdi yanağım çizik çizik. Ama Sarıkız'a kırgın değilim. Düşünüyorum da, o kadirlik cezadan çok fazlasını hak ettim.

Bu hikâyeyi ne diye mi anlat-tım burada?

Belki bazılarına ibret olur diye.

Kedi yavrularının bile uzun zaman yutmadığı bir numarayla Türk kamuoyuna sürgit gözdağı verebileceklerini sananlar var da...

Refik ERDURAN

— 3 —

ALEKBER — Solları kullanmirez. Hetta sahanın sol terefi yohtu. Hemmisi sağdı.

KARAGÖZ — Bu kadar kalabalık, sahaya sığmaz ki...

ALEKBER — Beeeli, sığmırdı. Gomşu melmeçetlerden saha icar eyilirdik.

KARAGÖZ — O zaman da maçlarda şimdiki gibi kavga-dövüş olur muydu?

ALEKBER — Beeeli... Sahadan hiç kimse sağ çıkabilmezdi, yassahdı. Topçular, seyirciler, पुलिसler, herçes birbirini öldürür, son galan çendini galle direğine sallandırır.

KARAGÖZ — Ulan amma atıyor be... Peki, sen nasıl sağ kaldın?

ALEKBER — Men mi? Men? Men şimdi sağmıyam ki?...

KARAGÖZ — Yok, ölü müsün?

ALEKBER — Men de onu düşünürüm ki, nasıl olup da sağ kalmışım... Meni çimse öldüremedi. Sonunda men özzilmi direğe asmışam... Şiddetimden direk yıkılıpdi, özzüm de sağ kalmışam...

KARAGÖZ — Yaa, vah vah!... Öyleyse, sen bu kıtipiyoz maçlardan zevk almazsın?

ALEKBER — Yoh... Men, maç için gelmirem, estetik zevçim için gelirem. Galleye, topa bahmirem, topçuları seyreylirem. Men gitmeliyim.

KARAGÖZ — Ne acelen yahı?... Ne güzel, tatlı tatlı atıyordun...

ALEKBER — Entrenaman var, men cidip topçuları seyreylemeliyim... Heydi menne eyvalah...

KARAGÖZ — Güle güle...

(Alekbere gider, aşağıdaki manzumeyi okuyarak Kocakarı gelir)

İhtiyacımız yoktur kitaba,
Zekamız sığmaz, ne tasa, ne kaba!
Oyun oynarız amma kasaba,
Bizdeki hüner, bizdeki bu iş:

Elemterefiş,
Kem gözlere şiş!

Yeni yapmalı eski bir malı,
Yama üstüne yama vurmali...
Razıyız, ama yırtık, yamalı,
Yamalar artık tutmuyor dikiş...
Elemterefiş,
Kem gözlere şiş!

Fiyatlar gider alıp başını,
Sık dişini der bilen işini,
Haydi diyelim, sıksan dişini,
Sıkmaktan artık kalmadı ki diş...
Elemterefiş,
Kem gözlere şiş!

KOCAKARI — Ay kim o ordaki? Karagöz, sen misin, gözüm de iyi seçmiyor; her sakallıyı Karagöz sanıyorum...

KARAGÖZ — Yahu, bizim bütün mahalleli maça gitmiş be... Sen de mi maça gittin?

KOCAKARI — Ha?

KARAGÖZ — Maçtan mı?

KOCAKARI — Ne diyorsun?

KARAGÖZ (Bağırır) — Futbola mı gittin?

KOCAKARI — Fısıldama, a çık söyle!

KARAGÖZ — Nerden geliyor sun?

KOCAKARI — Kulaklarım biraz ağır işliyor da...

KARAGÖZ — Futbol maçından mı geliyorsun?

KOCAKARI — A Karagöz'üm, benim artık fitbülük mitbülük halim mi kalmış! Benim derdim başka... Ben maçlara yazın giderim, sebebi de belli... Yaz oldu muydu, bilirsin, musluklardan su gelmez, adam boğazlanıyor gibi hırıltı gelir. E hırıltıyla da çoluk çocuk yıkanamıyor. İstanbul Kerbelâ'ya döndü. Ben de ne yapayım, çoluğu çocuğu toplayıp maça gidiyorum...

KARAGÖZ — Ulan kocakarı, maça çocukları Kocakolayla mı yıkıyorsun?

KOCAKARI — Maça kalabalık oluyor ya, kavgagürültü oluyor ya... İtfaiye halkı dağıtmak için hortumlarla üstümüze su sıkıyor ya... İşte ben de o sıra, iki aralık, çoluğu çocuğu oracıkta keseler, sabunlar, yıkarım... Çocukların eline, şişe, teneke, maşraba, kap kakak da veririm. Sularımızı doldurur eve geliriz, bir hafta yeter bize... Maça verdiğimiz para, dışardan şişeyle aldığımız tozlu, mikropulu iyi sudan daha ucuza geliyor. Yoksa Karagöz'üm, bu yaştan sonra benim öyle münasebetsiz yerlerde ne işim var?... Hadi Alaha emanet ol Karagöz'üm...

KARAGÖZ — Güle güle...

(Kocakarı gider, aşağıdaki manzumeyi okuyarak Müzmin Muhalif gelir)

Şunu öğrendim ancak
Değirmende imiş hak.
Sakın hakkım var deme,
İner beynine tokmak,
Cennetten çıkma dayak,
Aleyke mâ yestehak,
Budur sana müstehak!

Sana yollar gösterip,
Ol dedim ideal tip.
Sen mi kaldın bir doğru?
Nene gerek prensip?
Şimdi derdine mum yak!
Aleyke mâ yestehak,
Budur sana müstehak!

Vermezse eğer mâbut,
Ne halt etsin bay Mahmut?
El oğlu fili yutar,
Onlar gibi sen de yut!
Yalamazsan sen çanak,
Aleyke mâ yestehak,
Budur sana müstehak!

MÜZMİN MUHALİF — Merhaba Karagözüm.

KARAGÖZ — Merhaba Müzmin Muhalif... Yahu sen de mi maça gittin?

MÜZ. MUHALİF — On yıldan beri hiçbir büyük maça kaçırmam.

KARAGÖZ — Kim kimi yendi?

MÜZ. MUHALİF — Bilmem...

KARAGÖZ — Hangi takımlar oynadı?

MÜZ. MUHALİF — Bilmem...

KARAGÖZ — İyi be...

MÜZ. MUHALİF — Karagözüm, biz oraya maça seyretmeye gitmiyoruz ki...

KARAGÖZ — Ya neye gidiyorsunuz?

MÜZ. MUHALİF — İçimizi dökmeye... Dilediğin kadar bağır, ağzına geleni söyle, istediğin gibi söv-say... Futbol sahalarında hürriyet diz boyu... Ne ceza kanunu var, ne basın kanunu var, ne savcı var...

KARAGÖZ — Polis nerde? Yok mu?

MÜZ. MUHALİF — Polis var ama, o zavallıların da bağırı yanık, onlar da fırsat bu fırsat, deyip bağıryorlar.

KARAGÖZ — Vay anasını, bir yaşına daha bas-tım.

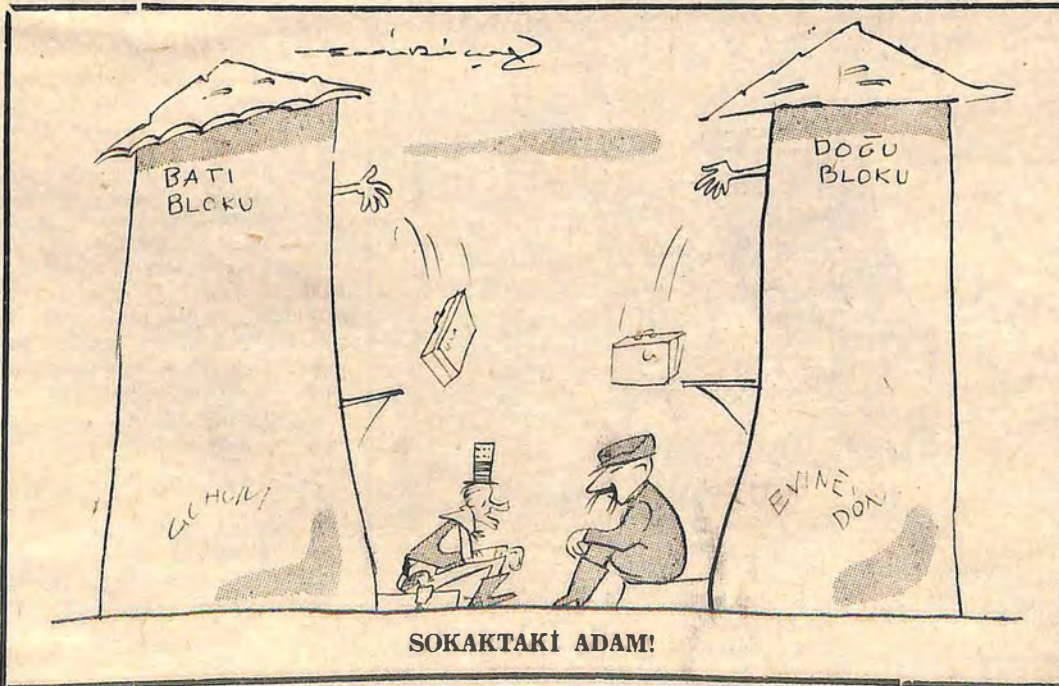
MÜZ. MUHALİF — Sen daha çok yaşa basarsın da karnın ağır. Sen o, onbinlerce kişiyi maça seyrine mi gidiyor sanıyorsun? Herkesin bir derdi var; kimi dairenin müdürü yerine santrafora «Çitüüş» diyor, kimisi ev sahibine yerine bek'e «İneek» diyor, kimisi karısının yerine kaleciye «Kovaaa!» diye bağıryor.

KARAGÖZ — Peki sen kime bağıryorsun?

MÜZ. MUHALİF — Yooo, ağzımdan lâf almaya kalkma. Sen kime «İnek arabaları» diye bağırlacağını iyi bilirsin. Hadi bana müsaade, ben gidip biraz daha bağırayım da rahat edeyim.

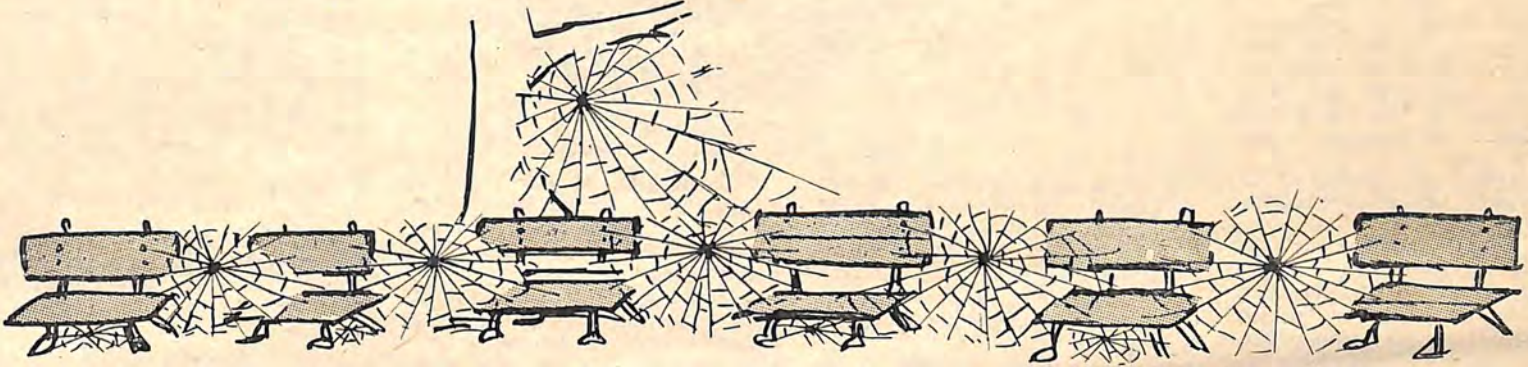
(Müzmin Muhalif gider, Moral Aytan adlı Zenne gelir)

MORAL AYTEN — Aaa, Karagöz de burdaymış...

Gün ola, harman ola...

Yazısız

KARAGÖZ — Kız Ayten, sen ne arıyorsun maça?
MORAL AYTEN — Senden saklayacak değilim ya... Mahallemizin bütün kızları seni baba yerine koyarlar.

KARAGÖZ — Eksik olmasınlar. Babayım ya... Gel babana yavrum, gel babana... Hanımış benim yavrum, hanımış...

MORAL AYTEN — Sonra babacım...

KARAGÖZ — Anlat yavrum...

MORAL AYTEN — Bana a-diyla saniyla Moral Ayten derler...

KARAGÖZ — Kız, eskiden senin marulun filân yoktu, marulu, salatayı da nerden çıkardın? Yoksa soyadın mı?

MORAL AYTEN — Marul değil canım, moral...

KARAGÖZ — Bildiğimiz Meral, şimdi moral mi oldu?

MORAL AYTEN — Moral, moral...

KARAGÖZ — Nedir bu moral dediğin?

MORAL AYTEN — Futbolculara veriyorum. Hani ünlü sinema yıldızları Amerikan askerlerine veriyor ya, işte ondan... Ben de bizim futbolculara veriyorum.

KARAGÖZ — Kız Ayten, şu moralini çıkar da göreyim bir, nasıl şeymiş?...

MORAL AYTEN — Aaaa, daha neler... Moral gösterilmez ki...

KARAGÖZ — Gösteriver, ne olur be?... Ben yabancım mıyım? Burda kimse yok ki... Hani siz beni baba yerine koyuyordunuz?

MORAL AYTEN — Gösterilmez vallahi... Yalnız futbolculara veriyorum.

KARAGÖZ — Hangi futbolcular?

MO. AYTEN — Bizim takıminkiler...

KARAGÖZ — Ayten be...

MO. AYTEN — Efendim...

KARAGÖZ — Bana da moral versene, dünya gözüyle...

MO. AYTEN — Senin ihtiyacın yok ki... Önce sağ bek Koç Hayri'ye moral veriyordum. Su koy-verdi, ben de şimdi Dalyaparak Metin'e moral veriyorum. Ama sana bişey söyleyeyim mi, bu futbolcuların kalıplarına aldanmamalı, hiç birinde iş yok... Aaa, geç kaldım, Kazık Bekir'e moral verecektim... Hoşça kal Karagöz amcaaa...

KARAGÖZ — Güle güle yavrum... Anlaşıldı, kıyak işmiş bu topçuluk, anternör olacağız eninde sonunda...

(Moral Ayten gider, Hacıağa, aşağıdaki manzumeyi söyleyerek gelir)

Koyde heç biri dohtur ne soyhadır bilmiyo,
Gıcında galmadı don, dal daban gezilmiyo,
İrezillik diz boyu, hepisi yazılmıyo.

Bilmem büyükler gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?

Cıbillıktan döllerin bit yörüdü gâşına,
Uyuz ite döndüler hep gâşına gâşına,
Bu gedişle mezerin guşlar işer daşına.

Böyükler bilmem gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü çatlayası gobekler?

Sıhdık kemeri, dişi, galdıh bir gemük deri,
Boş lafınan örtülmüyo insanın edep yeri,
Çıra yahtık arıyak geçen eski gunleri.

Böyükler bilmem gârik çâre için ne bekler?
Bulmadı mı ölçüyü o gerdanlar, gobekler?

HACIAĞA — Ve selâmünaleyküm Karagöz efendi.
KARAGÖZ — Ve aleykümselâm Hacıağa... Aman, sen de maça mı gittin Hacıağa?

HACIAĞA — Hee ya, ben de gittim. Ne olmuş ki?...

KARAGÖZ — Her zaman gider misin maça?

HACIAĞA — Baba çıha maçına bilâder... Ben böyle irezillik gormedim canım... Zabahınan şordan geçiyodum. Ecele bi işim vardı. Bi galabanın içine düştüm. Aman yol verin, etmen, eylemen dediysem de diğneyen yoh... İtiş gahış, beni zorunan bilet yerine itelediler. Arhamdan dayanıyolar bilâder, geri dönemiyom ki... İş-

ter istemez, bilâtu aldım. İte gaha beni top çayırına tıhdılar.

KARAGÖZ — Demek ilk maça gidişin...

HACIAĞA — Gidiş değel canım, tıhlış, tıhlış, ilk maça tıhlış...

KARAGÖZ — Nasıl buldun?

HACIAĞA — Oğlanların halına bahtım, bahtım da, yüreğim parçalandı vallaha... Melmeket evlâdına yazıh değel mi be bilâder?... Bi şişkin meşinin ardına yirmiiki oğlan tahılmış, bi deliktan tıhacâğız diyerekten perperişan oluyolar... Delik dediysem, güççük değel, dar değel, farâş gibi emme, bitürlü topu geçirip kol yapamıyolar. Ben bi iyilik yapacağım Karagöz efendi...

KARAGÖZ — Yap ya... Nedir?

(Sonu gelecek sayıda)

Kabadayların bıyıkları kesiliyor. — Gazeteler —

AÇIŞ TÖRENİ!

HENÜZ tay tay durmaya başladı sıralarda karnı acıkınca: — Mamaaaa! diye ağılar, anesi oyuncağa benzer kırık dökük bir şeyi eline tutuşturup:

— Kim ağlatmış benim tosunumu?... Akşama babası gelececek, yavruma güzel güzel mamalar getirecek, diye avutmaya çalışırdı.

Susardı çocuk. Babasının gelmesini beklerken, uyur kalırdı.

Babasının mesleği iş aramak, anasının mesleği, alacaklılara dert anlatmaktı çocuğun. Sabahları yakanmadan kaçabilmek için, ayaklarının ucuna basa basa evden çıkıp giderdi adam. Çoğu zaman kaçmayı başarıp, bazan da:

— Babacım, diye yankılayan incek bir sesle olduğu yerde kahrıldı. Zavallı anne ise:

— Hanımış benim tosunum bakiim, diye susturmaya çalışırdı çocuğu. Şimdi babası işe gidececek, akşama nah bu oda dolusu mamalar getirecek, diye hiçbir zaman gerçekleştiremediklerini, olacaktı gibi bir kere daha anlatırdı.

Çocuk basardı yaygarayı babasının arkasından. Salya sümük birbirine karışır, avuç kadarcık yüzü ağlamaktan kızarırdı.

— Hadi sus bakayım, diye gönlünü almaya çalışırdı annesi. Hanımış oğlumun treni?

Tren adını verdiği, birbirine sicimle bağlanmış mukavva kutuları yığardı önüne. Çocuk ağılar, kadıncağız nasıl susturacağını şaşırdı:

— Baloncuyu, baloncuyu gel. Benim çocuğuma mavi, kırmızı, yeşil balonlar ver.

Ortada olmayan baloncuya annesinin sesleniş, bir an için sustururdu çocuğu.

— Balon alayım mı sana?

Çocuk başını sallardı.

— Gel benim güzelim... Gel benim tontonum. Sen istersin de, annen balon almaz mı sana? Birazdan baloncuya gelececek, sana cici cici balonlar verececek...

Çocuk sevinir, ellerini çırpa çırpa sorardı:

— Kırmızı?...

— Kırmızı balon verecek yavrım.

— Yeşil?

— Yeşil balon da verecek tontonum.

— Mavi?...

— Hepsinden verecek nonoşum.

Mukavva trenine dalar, baloncunun sesini kollardı çocuk. Her gün aynı vaatler tekrarlandığı halde ne babası çocuğun hiç tatmadığı mamaları getirir, ne baloncuya renk renk balonlar verirdi. Ama o, her vaatten sonra bir posta inanarak beklerdi.

Aradan yıllar geçti. «Cek-cak» la

beslene beslene, epey büyüyüp serpildi çocuk. Okuyamadı. Bir tamircinin yanına çırak verdiler.

— Başlangıçta para veremem, dedi ustası. Ama ilerde o da bu mesleği öğrenecek, inceliklerini kavrayacak, sonra da tıkr tıkr para kazanacak.

Bir yandan ustası konuşurken, bir yandan da atölyenin radyosu bir büyük adamın demecini yayınlıyordu:

— «Plânlı bir çalışmayla ikinci beş yıllık devrenin sonunda kalkınma hızı yüzde yediye yükselecek, milletin efendisi olan köylü yurttaşlarımızın çektikleri sıkıntılar dinecektir. Bu cümleden olarak mikrop üreten bataklıklar kurutulacak, yolsuz köylere yol yapılacak, susuz köylere su akıtılacak, havasız köylere hava basılacaktır! Kuraklık tehlikesi önleneyecek, bunun için en küçük bir ücret talep edilmeyecektir.»

Kötü bir huy edinip, günlük gazeteleri okumaya başladı çocuk. Gazeteler, «Bu yıl kömür sıkıntısı çekilmeyecek» yazdı, ailece kömürsüz sobaya baka baka geçirdiler kışı. «Yazın su sıkıntısını önlemek için tedbir alınacak» yazdı, koca mevsim bir yudum suyun hayâli ile geçti.

Yılmadı. Bunları duya okuya, yine de askerlik çağına erişti.

Vatan hizmetini tamamlayıp dönerken, belirsiz bir sevinç vardı içinde. Yıllar önce, ta çıraklık devresinde radyodan dinledikleri yankıladı kafasında. Eh, aradan bunca yıl geçtiğine göre her şey değişmiş, plânlı kalkınma hızı yüzde yediye erişmiş olmalıydı. Kalkınma hızı yükselince para bollaşmıştır, para bollaşınca, kazançlar çoğalmıştır, kazançlar çoğalınca da, her halde geçinmek kolaylaşmıştır.

Bir takım hayaller kura kura, babasına döndü. Hemen bir işe girer, başla di par, biriktirmeye... İsteddiği kadar parası olunca kendine bir eş bulur, artık o da çoluk çocuk sahibi olurdu.

Kapıdan girdi ki, her şey eskisi gibi değil mi? Annesi, kapıya dayanan ev sahibine küçüklüğünden beri duya duya ezberlediği sözleri sıralıyordu gene:

— Biliyorum, haklısınız, diyordu. Elde para olsa, insan kendine lâf söyler mi? Şansı döndüverdi işte...

Müdürü demiş, üç beş güne kadar işler açılacak, boşa kalan diğer arkadaşlarıyla birlikte senin de icabına bakılacak.

Komşulardan birinin radyosundan tanıdık bir ses geliyordu:

— «... Görülüyor ki plân hedefini bulmuş, memleket kalkınması mahrekine oturmuştur. Şimdi öncelikle pilot bölgelerdeki bataklıklar kurutulacak, yolsuz köylere yol yapılacak, susuz köylere su akıtılacak, havasız köylere hava basılacaktır. Kuraklık tehlikesi önleneyecek, su baskınlarına karşı herkese birer can yeleği verilecek, bunun için en küçük bir ücret talep edilmeyecektir.»

Yanmayan sobanın arkasındaki pencerenin kırık camına yapıştırılmış gazete parçasında bir haber sırtıyordu: «Bu kişi yakacak sıkıntısı çekilmeyecek.»

Askerden dönişünün üçüncü ayında, mahalleden bir kıza gönlünü kaptırdı. Çabuk anlaştılar. Kazancı evlenmeye müsait değildi ama, hayâli zengindi. Kumrular gibi sevişiyorlardı. Anası:

— Olmaz, diyordu. Elin kızını alıp da günahına girme. Ne yedireceksin? Nasıl geçindireceksin?

Kimseyi dinlemedi. Bu çetin hayatı kolay sürdürmenin ilmini almıştı. Meselenin özü bir «Cek-cak» ta toplanmıyor muydu? Babası da böyle yaşamıştı, dedesi de... Kendi neden yaşamamıştı?

Sevgiliyle başbaşa kaldığı kuytularda, yamalı pabucunu, yırtık gömleğini göstere göstere:

— Seni mutlu yaşatacağım, diyordu. Uzak bir sahil şehrinde küçük bir çiftliğimiz olacak, çiftliğin ortasındaki şipşirin evimizden tavuk-

larımızın, sütilerimizin sesleri duyulacak.

Biri söylerken, biri dinlerken, zevkten dört köşe olurlardı.

Şehir dışında bir gecekondu semtindeki tek katlı derme çatma harabelerden birinin, bir göz odasında evlendiler. Baba ocağından ayrı, yepyeni bir hayata başlıyorlardı. Hemen mahalle bakkalının veresiye defterinden, kendi adlarına bir sayfa açtırdılar. Mahallenin kömürüstüyle, sebzecisiyle tanıştılar. Ay başından itibaren de, ayrı ayrı evlerde, ayrı ayrı aileler içinde, fakat tek tip hayat şartıyla yetişen karı koca, doğumlarından beri ezberledikleri ev idaresi imtihanını birlikte vermeye başladılar.

Genç kadın, kapıya dayanan alacaklılara:

— Borcumuz borç, dedi. İnkâr eden mi var? Kocanın eline bir kaç güne kadar toplu para geçecek, gelip teker teker hepinizin borcunu ödeyecek.

Taksitle aldıkları radyo:

— «... Köylü efendilerin meseleleri ele alınacak, mikrop üreten bataklıklar kurutulacak, yolsuz köylere yol yapılacak, susuz köylere su akıtılacak, havasız köylere hava basılacak...» diye bir yetkilinin konuşmasını yayımlarken, nur topu gibi bir çocukları oldu. Ağladı, anası:

— Şimdi kuşlar oğluma mamalar getirecek, diye susturdu.

Acıktı, babası:

— Hele yürümeye bir başlasın, oğlumun cici cici patikleri olacak, diye avuttu.

Yürümeye başladı:

— Hele konuşmaya bir başlasın, güzel güzel elbiseleri olacak, dediler.

Konuşmaya başlamadı. Bir gün ansızın:

— Cek, cak, cik, cik, diye öttü.

— Maşallah, diye sevindi anası babası. Şu zekâyâ bak. Sanki büyümüş de, sonradan küçülmüş kerata.

— İsmi nedir? diyene:

— Cek, cak, cik, cik, cik cik diye cevap veriyordu çocuk.

Pabucu yırtılınca, babasıyla birlikte:

— Cak, cak, cak, diye şakıdı.

Karnı acıkınca, anasının söylediklerini kısaltıp:

— Cek, cik, cik, diye şakıyordu.

Pek sevilmesine rağmen fazla yaşamadı nedense... Günün birinde ansızın gözlerini yumdu. Küçük mezar taşına, şu yazıyı işlediler: «Burada yatıyor Hasan oğlu Kâni, bir kuş gibi şakırken buldu takdir-i ilâhî!»

Vedat SAYGEL

Sağlık Bakanı, Amerika'daki doktorlarımızı davet için Amerika'ya gidiyor. — Gazeteler —

PAZARTESİ

Bir ileri, bir geri...

Mehter takımı kuran, komando kursları açan C.K.M.P., şimdi de partinin ismi ile bayrağındaki amblemini almış ele... Terazii pek esnaf işi bulduklarından olacak, onu kaldırıp yerine üç hilâl koymayı ve Milli Hareket Partisi adını almayı kararlaştırmışlar.

Bütün bu tasarılar da gerçekleşti mi, seyreyleyin artık.

Önde üç hilalli bayrak, onun ardında mehter ve komando kursu görmüş sırm gibi leventler... Başta, kös sesine ayak uydurmuş ırkçı bir lider...

Sorması ayıp ama, bu atom çağında acaba hazretler nereye gider?

SALI

Geri tepen silâh

Radyolarda aynı konu, gazetelerde aynı haber: Çekoslovakya işgal edildi!

Malûm, Çekoslovakya Varşova Paktı üyelerinden biri. Paktlar ise, sözüm yabana ülkelerin ortak savunmaları için kurulmuştur.

Peki, işgal NATO'dan mı geliyor? Yoo... NATO'ya karşı kurulan Varşova Paktı, üyesi Çekoslovakya'nın üstüne yattı!

ÇARŞAMBA

İstesek de olamayız

Kirli havanın kanser yaptığını açıklayan ünlü tıp adamlarımız, basın aracılığı ile millete şu öğütü vermişler: «Sokağa çıkınca sakın nefes almayınız.»

İstesek de alamayız zaten. Hani biz boş bulunsak, kanser olmamızı istemeyen bazı hayır sahipleri imdadına yetişiyor. Yeter ki nefes alır gibi yapmayalım. Sağolsunlar kimi kulağınızın dibinde klâkson öttürüyor, kimi malının üstündeki fiyat etiketini gösteriyor, kimi kafa tutuyor, kimi tehdit ediyor; sokağa adımını atanın soluğu kesiliyor!

Gerçekten nefes almakla, kanser olmanın bir ilişkisi varsa, sağlığını düşünenler müsterih olsunlar. Bu şehirde çalışırız, hava alırız. Soba kurarız, soğuk alırız. Salam sos isteriz, eşek alırız. Akla gelen her şeyi her şeyi alırız da, nefesin kanser olmaya yetecek kadarını bile alamayız!

PERŞEMBE

İzdiham kalsın yeter

Eczane ve hastanelere baskınlar yapan Jet Bakan, «Parasız hastalar, hastane kapılarında bekletilmeyecek» demiş.

Hastane kapılarındaki kalabalığı azaltmak için iyi bir çare doğrusu. Ne paran var, ne pulun. Ne arkan, ne torpilin... Kapıda beklemekle şifa bulunduğu nerede görülmüş? «Birader hastane hastane dolaşıp kendini yoracağına, git evine, yatıp dinlen» derler adama.

CUMA

Güler misin, ağlar mısın?

Çekoslovakya'nın müttefikleri tarafından işgalinin yankıları devam ettiği gibi, daha da edeceğe benzer. İnsan çeşitli ajanslardan verilen haberleri okurken ağlaması mı, yoksa gülmesi mi gerektiğini şaşırıyor çoğu zaman.

Oniki yıl önceki hürriyet direnişleri kanlı bir şekilde bastırılan Ma-

Bir C.H.P.'li, «Bizim eserlerimizi Demirel açıyor» dedi. — Gazeteler —

ORTANIN

SÖLÜ

CAF

Ecevit — Aman Paşam, Demirel gelmeden...

caristan, bugün milli bağımsızlık için direnenleri susturmak gayesi ile işgalcilerin arasında.

— Zorbaların arasında ne arıyorsunuz? İşgalin acısını siz de tatmıştınız, diye bar bar bağırarak Çek gençlerinin karşısında ne söyleyeceklerini bilemiyorlarmış Macar askerleri.

Fıkraı bilirsiniz belki. Ağanın eşiğini otlatmaya çıkan üç köylü dolaşıp dururken, çevreyi haraca kesen eşkiyalarla burun buruna gelirler. Ne yapmaları gerektiğini düşünmeden paniğe kapılıp gizlenecek delik aramaya başlarlar. Biri, hemen yanlarındaki göle dalıp, kurbağa gibi vıraklamaya koyulur. İkincisi gölün yanındaki ağaca çıkıp, bülbul olur. Kaçacak yer bulamayan üçüncü köylü, dalar eşiğin altına!

Tozu dumana katarak gelen eşkiyalar, göldekine sorar:

— Ne yapıyorsun crada?

Kafasını sudan çıkaran köylü cevap verir:

— Ağam, ben bu gölün kurbağasıyam.

Eşkiya döner ağaçta ötüp durana:

— Sen?...

— Ben bu ağacın bülbulüyem.

Eğilir eşiğin altındakine:

— Sen?...

Boynunu bükerek üçüncüsü:

— Ben bu eşiğin sıpasıyam.

Eşkiya bakar ki, eşek erkek:

— Ulan, der, erkek eşiğin sıpası olur mu?

Köylü yeniden boynunu bükerek:

— Anam öldü de, babamla gurbet gezirem!

Zorbaların arasında nasıl bulunmasın zavalılık Macar askeri. Keyiften değil ya... Anası öldü, babasıyla gurbet geziyor!

CUMARTESİ

Sebebini sevsinler!

«Partimizi ve şerefimizi kurtarmıyacağımıza inandık» diyen iki parlamenter, A.P.'den istifa etmiş.

Hani memleket kurtarmak için politikaya atılmaya aklımız erer.

İzlenen yanlış politikaya karşı çıkmak için parti kurmaya aklımız erer de, kendi şereflerini kurtarmak için bir partiye girenlerle, şerefleri-

ni kurtaramıyacaklarını anlayınca istifa edenlere aklımız ermez.

«Politikaya herkesin aklı ermez» denmesinin nedeni de, bu yüzden galiba.

PAZAR

Hesap - kitap

Bölükbaşı, «İktidar küçük hesapların peşinde» demiş.

Elbette küçük hesapların peşinde... Yabancı uzmanlara düşkünlüğümüz de göstermiyor mu bunu? Ne yapalım, büyük hesaplara aklı eren yok politikacılarımızın içinde!

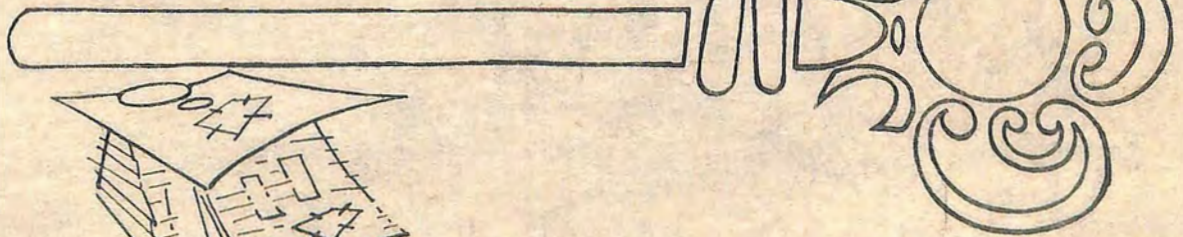
Her kafadan bir ses çıkıyor bugünlerde.

Kimi, milleti cihada davet ediyor; kimi miting düzenliyor! kimi «İman tazeleme toplantıları» tertip ediyor.

Bütün bu hengâme arasında Başbakan da bir lâf etmiş, soruyor: «Bizim, başkalarından neyiz noksan?»

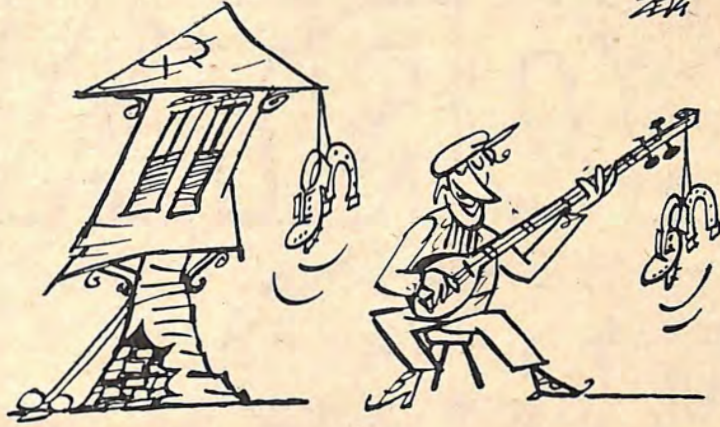
Öyle ya canım... Ne gizlimiz var, ne saklımız... Başkalarından noksan olan sadece aklımız!

Şehir Anahtarı

ŞEHRİN ANAHTARI!

Eski evlerden müzik aleti yapılıyor.

YAZISIZ

— BENİM KEMAN BACA

YAZISIZ

— BİZİM EVDEN ANCAK NÖTA DEFTERİ OLUR...

— BU DA MÜZİK A...

GEÇEN GÜN OTOBÜSTE.....

Geçen gün otobüste bir güzele rastladım;
Ne dersiniz deyiniz aniden afalladım.

İki sıra önümde durmuştu heykel gibi,
Ne böyle duruş gördüm, ne böyle güzel gibi...

Bacaklarını sarmış daracık pantolonu;
Dar pantolon çok kıvrak gösteriyordu onu.

Pantolon giyen kızlar çok çekici oluyor;
Vücuduna bakanlar hayâllere dalıyor.

Gönen'de «Gençlik suyu» bulundu. — Gazeteler —

— Seninki «Gençlik suyu» içmiş galiba... Baksana nasıl sulanıyor!..

BİZİM EV VE «ESKİ SARAYLILAR»

Ağaçların yeşillikleri çoktan kararmıştı. Serin parkın kıvrıntılı yollarında yatışmış çiftler dolaşıyordu.

Büyük salonlar, terbiyeli terbiyeli uğulduyordu. Çıplak omuzlarda güneşin uzun uzun gezindiği belliydi. Kalabalık, orta yaşlı bir kalabalıktı.

Bahçenin eteğindeki denizin sırtısı hiçbir ihtirasi dindirmemişti, yazık.

Kalabalıkta bir adam vardı, salâvatla yaklaşan, artık zamanın işlemediği bir yaşta. Kavi, bakımlı, gözlüklü, kaşları asansöre takılı aksansirkonfleksler gibi kalkıp inen. Memnundu. Keyifliydi. «Ha» dese «Ha», «Hu» dese «Hu», diyen himdeticileri vardı.

Şimciilik, sayın Celâl Bayar'a sözüm var.

Ben istesem, istemesem kendisine saygı duyarım; kaviliğe, aşınmazlığa, cesarete duyduğum saygıdır bu!

Onun'çin... «Bizim Ev» in balosunun şeref konukluğunu, sizin ağlama duvarınızın temel taşılığını, onun yarıda kesilmiş hırsının meşalesi olmasını kabullenemiyorum. Sen Akbabam?...

Hele «sürgünde» edalı «eski saray» mensuplarının arasında durmadan tur atmasını göynüm almıyor.

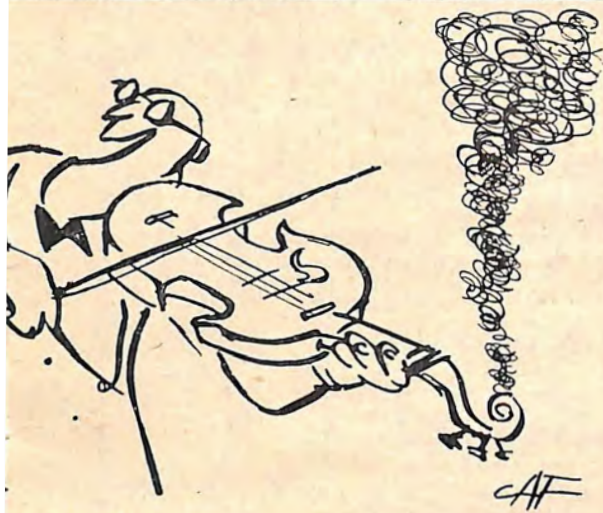
Ben onu, herkes erirken, Yasıada'daki kaya kaviliğiyle gözümün önüne getirmek isterim!...

Ben onu, inadıyla, eğilmezliğiyle anmak isterim.

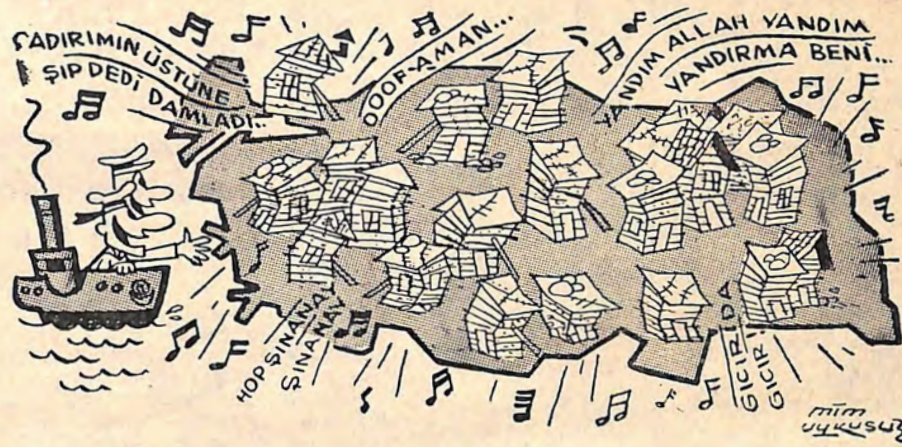
İstemem... Onun hakkı değil mi?

YENGEÇ

Bir dostum vardır, lokantacı... Kulakları deniz dibi uğultusuyla uğuldayarak dalar çıkar, dalar çıkar; her dalışında, her çıkışında, elinde kışkaçları âcizleşmiş bir yengeç vardır siyah ve sarı benekli... Yalanı meydana çıkmış politikacı sükunetiyle ve taze demagog fiyakasıyla avını bizlere gösterir ve sınıksız mayosunun içine tersine döndürerek gizler... Yengeç, bu ten ve laseteks karanlığında büsbütün ve yamyası âcizleşir ve tek durur! Avın sonunda yarım düzine «kışkaçlı», mayonun altında karın nahiyesini sarmıştır; teker teker, yalanı meydana çıkmış politikacı sükunetiyle ve taze bir demagog raconuyla yengeçleri mayosundan çekip çekip bir fileye doldurur ve fâtilhane ufuklara dalar; fazla dibe dalmaktan hırpalanan duygularını, burnunu sarsa

AFINDAN YAPILMIŞ !..

— ŞU TÜRKLER KADAR MÜZİKSEVER MİLLET GÖRMEDİM !..

EV YAPMIŞ ŞEKERİM !..

YAZISIZ

rsa yerine getirmek için...
İşte o yengeçten, o yengeçlerden ki-
ye, İzmir'deki Kordonboyu restora-
na «Yengeç» denmiştir...
İzmir sosyetesini bir tuhaftır... Bizim
zarlar İstanbul dükalığına tırmık
ar dururlar ama, İzmir sosyetesini bir
şkadır...
İstanbul dükalığı gene İstanbul ha-
mlarını «düşesleştirir», dükalık bul...
İzmir sosyetesini hanımları daha «ya-
dır»... Daha «neyse odur» lar.
Seneler senesi bilindik bir program-
ı vardır... Kulüp, kumar, dışarda ye-
mek, gene kulüp, gene kumar, gene di-
arda yemek, balolar, İstanbul'da veya
rupa'da gardrop düzmeler, gene ku-
lüp, gene kumar, gene dışarda
yemek, gene balolar...
«Yengeç», o dışarda yediklerin-
de uğradıkları lokallerdendir...
Deniz ürünlerini burada tadarlar,
nazlı nâzenin! Kışın iki hanım-
dan biri vizonludur. Her birinin
yakasında, kolunda, kulağında
bir köy ilk mektebi değerinde
parlaklıklar ışıldar... Tek ışıltı-
ları da budur... Ha, bir de katı
katı ışıldayan gözleri!...
Bacakları kolay kopan kalamaralar
bir «Yengeç» te... Hatırların masa-
a geç vakitlere kadar boş durur. Ya-
cıya fazla yer verilmez... Burda
rli» rağbattedir...
zun uzadıya neden mi yengeçten söz-
m?... Bir hırçın arkadaşın yazısı
ti gözüme... Köpek şerefine güğüm
üm içilen lohusa şerbetinden bah-
ıyordu da...
irden «Yengeç» teki hemşirelerim
ümün önünden geçti... Taranmış
klenmiş, katı, pırlıtlı, analar daha
niş, kızlar daha ham...
ılmem, çok tabii buldum bu töre-
eden sevgili hırçın dostum bu ka-
üzülürsün?...

Tabii, kişi muhabbetleneceği
canlıyı keyfine, zevkine, görüşü-
ne göre seçer. Seçmez mi Akba-
bam?
Ne, Biafra'daki şişkin karınlı
bebelerin analarını mı düşün-
ceklerdi?
Sevgili kuçu kuçu, pomponlu,
festonlu, yatakların üzerine seri-
li, neye uğradığını şaşırarak kuçu
kuçu, lohusa şerbetini nasıl bul-
dun, ben onu merak ediyorum.
Başka merak edilecek şey yok
ki!

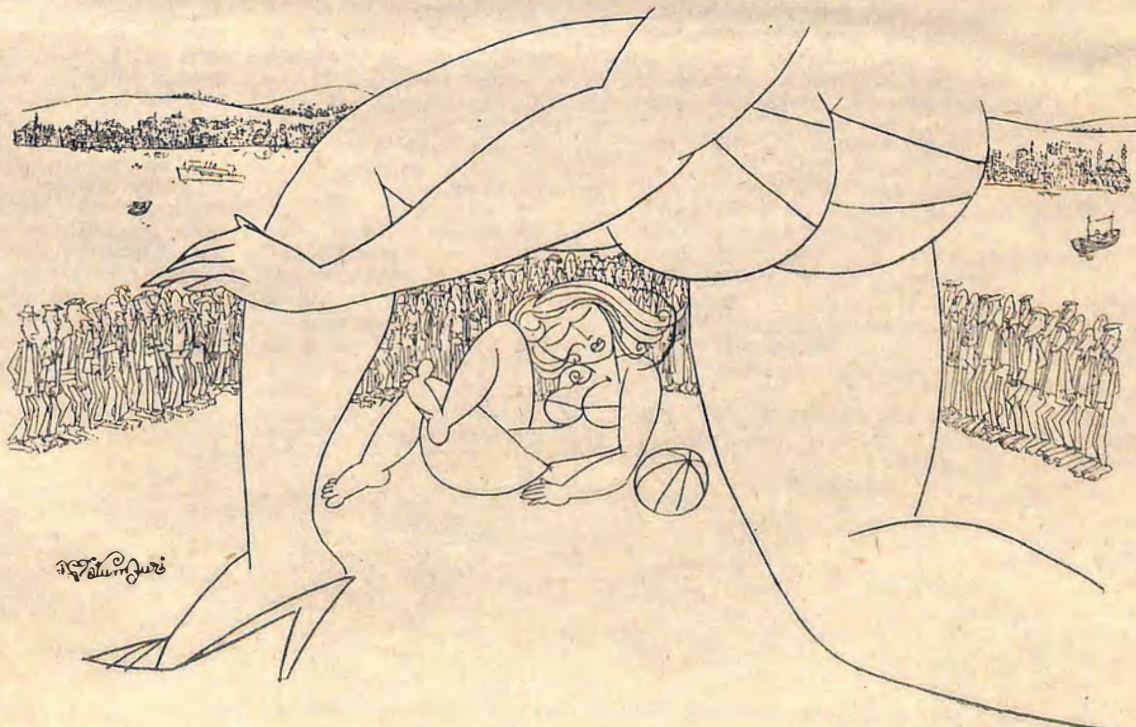
..... BİR GÜZELE RASTLADIM

Kalçaları yuvarlak, ipincekti beli,
Dal gibiydi endamı, ince, uzundu eli.

Saçları dalga dalga dökülmüş ensesine,
O güzelin en fazla vurulmuşum sesine.

Birden geriye döndü; eyvah, gözüm aldanmış;
Cins-i lâtif sandığım meğerse bir oğlan'mış...

Mukadder ÖZAKMAN

— Gidelim... Yiyecekmiş gibi bakıyorlar!..

MANYAKÇA MEŞHUR SÖZLER

Manyak içer mi konyak?...
Sadettin Kaynak
Sana da böyle mi derler
dedi... Kim dedi?
Vapur bacasından elektrik
ızgarası çıkmaz... Bahattin
Ben ben olmasaydım ben
olmazdım... Bendeniz
Her neticenin bir sonucu
vardır... Son

EğlenceLİK

SUAVİ SÜALP

• MANYAKLIK SAYFASI •

MANYAKÇA MEŞHUR SÖZLER

Kabul salonunda kabul e-
dilme için kabul edilmek
şarttır... Kabul mü?
Çok havlayan köpek çok
havlar... Fino Kâzım
İçine konur asit, istimali
basit... Gazoz
Tayyarenin bulunmadığı ye-
re hangar derler... Pilot Zeki

NEBAHAT'IN

Yazar: Nebahat'in babası

Nebahat mâsum ve güzel bir
kızdı... Ben öldükten sonra ha-
yatta yalnız kaldı... Nereden mi
biliyorum?... Orası sizi pek ilgi-
lendirmez... Neyse, Nebahat ha-
yatta yalnız kalınca güzelliğinden
istifade yoluna gitmedi ve bir
işe girip çalışmaya başladı... Fa-
kat patronu Nebahat'a türlü va-
atler sıralayarak onu bir gün Bo-
ğaziçi'ndeki bir otelde kırmızı
mürekkeple kirletti... Kirilenme-
yi onuruna yediremeyen Nebahat
elbisesini temizleyiciye vereceği-
ne bu lekeyi kendi temizlemeye
kalktı ve patronu Osman'ı, ner-

Sayın okuyucular:

Bu sayfada yazılan yazılar-
da çok manyakça şeyler bu-
lacaksınız... İnsanın arada bir
bunalan kafasının içindeki
birbirine girmiş şuur altında
kalan şeyleri şuur üstüne çı-
karması, deşarj olmak baki-
mından iyidir... Aslında hepimiz
biraz kafadan kontajız...
Fakat saçmalamamak için
kendimizi zor tutuyoruz... O-
nun için bu sayfayı okurken
kendinizi serbest bırakan ve
bir mâna aramayın... Bazan
en büyük mânalar mânasız-
lık haline gelmez mi?...
Emile Zola'dan alınmıştır.

den temin ettiğini bilmediği bir
tabanca ile beş kurşunla ve cad-

HİKAYESİ

denin ortasında vurdu... Osman
tabiatıyla öldü ve Nebahat'i ka-
til diye yakaladılar ve hapse at-
tılar... Nebahat hapiste beş se-
ne yattıktan sonra sıkıldı ve çık-
tı... Şimdi nerede olduğunu bil-
miyorum... Bilenlerin insaniet
namına bana bildirmelerini rica
edeceğim ama buna da imkân
yok. Çünkü ben bir ölüyüm...
Gördünüz mü şimdi hikâyenin
enteresan tarafını?... Herkes hi-
kâye yazar ama böylesini döktü-
remez... Bu hikâyenin bir mâna-
sız tarafı var ama ben bulama-
dım... Lütfen siz de fazla kafa
yormayın... Hikâye hikâyedir...
Okuyun, olsun bitsin...

BİR DELİNİN NOTLARI

67 - Mayıs - 1987 - PARIS

Mari Antuanet'i giyotine bu sabah götür-
düler... Mari, gitmeden önce bana Fransa'nın
turistik haritasını hâtırâ olarak verdi... İşte
davul ve zurna seslerini duyuyorum... O ne,
kapı açıldı ve Kral Lui geri geldi... Meğer
çakmağımı unutmuş... Bana sadece: «Mari ö-
lecek karı değildi Bahattin!» dedi ve çıktı...
Patlıcanın yanında bu lâfların bir mânası o-
lacağını tahmin etmemekle beraber traş ol-
dum ve dışarı çıktım...

36 - Ağustos - 5789 - LİZBON

Don Fenando'nun öldürdüğü boanın yapı-
lan tahkikata göre hötöröf olduğu anlaşıldı...
Don pantolon dışarı uğrayan kalabalığın üs-
tüne itfaiye losyon sıkıyor... Yangının üst ka-
ta çıkmasına mâni olmak için merdivenlere
arap sabunu sürdüm... Lizbon'un yarısı yanar-

sa da öbür yarısını kurtarmak için fırının
kapağını açmak kimsenin aklına gelmiyor
mu?... Bir tabanca patladı... Kimin attığını
ararken komidinin altında iki kutu Harman
buldum... Sigarayı bıraktığımı söylemeye fır-
sat bulmadan uyumuşum...

28 - Ekim - 1999 - TANCA

Casuslar beni yakalayıp deveye bindirdi-
ler ve ceketimin astarının içindeki telâyı sö-
kerek yeni inşa ettiğim arabalı vapurunun
plânını aldılar... Belediyeye bir dilekçe vere-
rek buna itiraz ettim... Cevabı beklerken onun
yerine Nermin geldi... Nermin eski halini
kaybetmiş... Ne kadar aradıysa bulamadığını
söylerken yanımdan geçen bir otomobilin
camından arka tarafı gördüm... Durum çok
ciddi... Yarın sabah erkenden kalkıp tekrar
yatacağım...

LÜZUMU OLMAYAN LÜZUMLU BİLGİLER

Hayatta bazı şeylerin lüzumlu
gözüküp çok lüzumsuz olduğu
Necati tarafından açıklanmıştır...
Necati'nin bu açıklamasından
sonra biraz daha beliren durum
ve görülen lüzum üzerine biz de
aynı kanaatte olduğumuzu belir-
tiriz... (Lâfa bak).

ÖLÇÜ NEDEN ALINIR?: Öl-
çü bir şeyin cinsini, boyunu be-
lirtir, belirli taraflarını anlatan
çok mânalı bir şeydir... Ölçüyü
ciddiye almayan kimse ölçsüz
hareket etmiş sayılır... Ölçünün
faydalarını kabul eden bir kim-
se, daha muteber bir kimse ol-
mak durumunu arzeder... Netice-
de ölçü kabul edilmelidir... Buna
itiraz etmenin bir mânası yok-
tur...

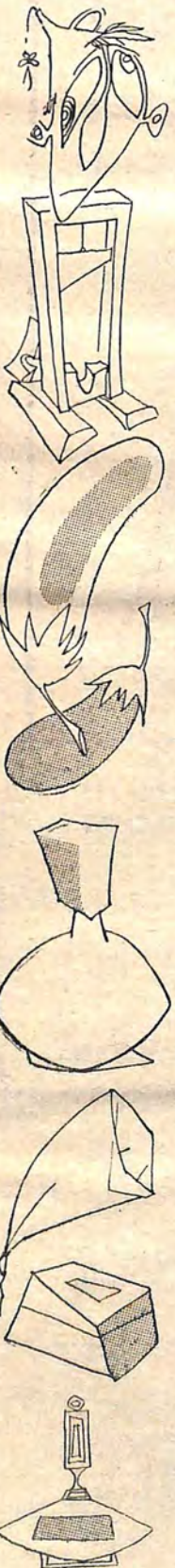
**PARAYA ESİR OLMAK İYİ
Mİ?:** Valla buna bazı aileler iyi

derken, bazı meçhul şahıslar kö-
tti demektedir... Paraya esir o-
lan insanın insanlıktan çıktığı,
vücudunda kollar uzadığı ve ne-
fesi daraldığı, kulaklarına uğul-
dama geldiği, onu bunu hakir
gördüğü, zamanımızda çok göri-
len vakalardandır... Böyle du-
rumlarda bir doktora görünmek
veya aşı olmak şarttır... Gerisi
bizi ilgilendirmez...

NAZAR KİME DEĞER?: Na-
zar, bakışlarla tesir eden bir kuv-
vettir... Nazarın tesirinden kur-
tulumak çok zordur... Tarihte bi-
le nazardan ölen adamlara rast-
lanmıştır... Nazardan kurtulmak
için kapalı yerlerde, gözlerden u-
zakta oturmak, Avrupa'da kulla-
nılan bir usuldür... Ayrıca kimin
nazarının kime değeceği hiç belli

olmaz... Onun için en iyi çare
dikkatli olmak bütün nazarlar-
dan kaçmak lazımdır... Nazar
boncuğu da nazara karşı kulla-
nılan çok emin bir vasıta... U-
cuzdur... Alıp takmakla bir şey
kaybedilmez... Mavisî daha mak-
buldür...

KULAKTOZU NEDİR?: Kulak-
tozu bir insanın kulağının kuru-
tuktan sonra toz haline geti-
rilmiş şeklidir... Kulaktozu taba-
bette, inşaatta, bevlâyede kulla-
nılır... Kulaktozu çok az bulunan
maddelerden olduğu için onun
yerine davul tozu ve biraz mîna-
re gölgesi karıştırılarak münasip
yerlere sürülür... Kulaktozunun
mucidi Selâhattin Kulaksız her-
kesin bunu kullanmasını yasak-
lamış ve patentini geçenlerde al-
mıştır...

TAKI Zafer Osman ADNAN VELİ

SAYIN Başkumserim Şevket Ağabeyime,
Çok muhterem ağabeyciğim,
Dün akşam kahvede otururken, bendenizin yanına gelip, sizin zor durumda bulunduğunuzu ve sözde siz karakolda bir vatandaşı dövmüş olduğunuz için, hakkınızda dava açılarak mahkemeye verileceğinizi büyük bir teessür içinde haber almış bir durumdayım. Sizin gibi, bunca yıllık polislik mesleğine hizmet etmiş ve bu yüzden başkumserlik rütbesine kadar yükselmiş bir zata karşı böyle bir iftira atılmasına katiben gönlüm razı gelemez ve ben bu yüzden titreyen vicdanımın sesini dinleyerek zâtîalinize bu mektubumu yollamak kararını vermiş olarak bunları yazıyorum.

Sayın başkumserim,
Bugünkü zamanda, insanların iyi si ile kötüsünü ayırt etmek katiben mümkün olmuyor. Ama, ben kendimin ne kadar iyi bir insan olduğumu bildiğim için, bunu sizlere de kısa zamanda ispat ederek ve mahkemede de beraatinizi tahtı garantiye alarak size en büyük yardımı yapacağımdan şüpheleniz olmasın.

Beyim, duyduğuma göre, zâtîaliniz geçen cumartesi günü karakolda bir adamı, biraz teskin etmiş olabilirsiniz. Ama, bu adamın, kendisini yerlere atıp da yaralamak suretiyle sebep olduğu bir hareketten ötürü, sizi niçin mahkemeye verdiklerini katiben anlayamadım. Bu gibi haksızlıklar daima her yerde mevcut olup, bunların kısa zamanda temizleneceğinden hiç şüpheleniz olmasın.

Karakolda dayak yediğini ve rapor alarak sizi mahkemeye veren adamın nasıl bir adam olduğunu belki siz bilmezsiniz. Ben de bilmem ama, bu adamı hâkim karşısında rezil edecek kabiliyette bir adam ol-

ÇÜRÜK..

duğumu elbette göreceksiniz. Sizin arkadaşlardan Haşim'in anlatmasına göre, siz, o dayak yiyen adamı, tebligat odasının tam karşısına gelen musluğun yanında sekiz yumrukla yere devirmişsiniz. Hayatta her şey olabilir. O itoğlu itin, gidip de dâvacı olması mı lâzımdır?... İnsan olan, böyle şey yapamaz zaten... Neyse, madem ki rapor almıştır, o halde o raporu bendeniz pekâlâ çürütebilirim. Eğer kabul ederseniz, sizin lehinizde tanıklık yapabilirim. Benim tanıklığımın ne kadar kuvvetli ve sıkı olduğunu, ancak mahkemeden sonra anlayabileceksiniz.

Farzedelim ki, hâkimin karşısına beni çıkardılar. Ben hâkime aynen şu şekilde cevap verebilirim:

«Evet, sayın ve değerli hâkimim!.. Hiçbir tesir altında kalmadan, korkmadan, yılmadan, çekinmeden, hiçbir menfi düşünceye saplanmadan, gördüğümü bildiğimi, hiçbir ilâve yapmadan, hiçbir şey saklamadan dosdoğru söyleyeceğime, namusum, vicdanım ve kitabım üzerine yemin ederim.

Sayın hâkimim!... Bendeniz o akşam polis karakolunun önünden geçerken, eski arkadaşlardan polis Basri ismindeki arkadaşımı görmek ve kendisiyle beş dakika kadar konuşmak için, polis karakoluna uğramıştım. Karakoldan içeriye girdiğim vakit, dayak yediğini iddia eden bu adam da, musluğun yanında, ayakta duruyordu.

Evet sayın hâkimim!... Polis Basri'yi sorduğum vakit, polis Basri'nin yemeğe çıktığını söylediler. Ben de oturup beş dakika kadar polis Basri'yi bekleyeyim dedim. Bu sırada bu adam, kendi kendine bir şeyler söylemeye başladı. «Beni burada nasıl döversiniz?... Ben mâsum bir vatandaşım. Ben de bu memleketin bir evlâdıyım...» diye söyleniyordu. Ben vallahi çok şaşırılmıştım. Kendisini döven filân yoktu. O sırada başkumser bey odasından dışarıya çıktı. Elinde havlu ile sabun kutusu vardı. Adamın yüzüne bile bakmadan musluğa gitti. Evet, başkumser bey musluğa gittikten sonra sabun kutusunu açıp içinden sabunu alarak ellerini yıkadı. Ve gayet dalgın olarak tekrar odasına girdi. Bu adamı, namussuz ve şerefsizim ki, görmemişti. Bunun üzerine adam, namussuz ve şerefsizim ki, kendi başını birdenbire duvara vurmaya başladı. Bendeniz iyice şaşırılmıştım. Ama bu şekilde hareket eden ve polisleri iftira atmak isteyen insanların daima mevcut olduklarını bildiğim için, durumu kavramakta gecikmedim. Namussuz ve şerefsizim ki, adam tam sekiz sefer kafasını şiddetle duvara vurdu. En sonunda, burmunden kan gelmeye başladı. İşte o zaman, başkumser bey merakla odasından dışarıya fırladı. Gürültüyü duymuştu. O zaman, namussuz ve şerefsizim ki, inanılmaz bir şefkatle bu adama sarılarak, «Yavrucuum, evlâdım!.. Nonoşum!.. Nene var senin?... Bir üzün-tün mü var çocuğum?... Bak, bur-

nunu da kanatmışsın... Vah tontonum vah!.. Kendine böyle nasıl kıyıyorsun?... Senin şu haline yürek mi dayanır?...» diyerekten bu adama sarıldı. Fakat başkumser fazla yufka yürekli olduğu için, gözyaşlarını da tutamadı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Bu sefer öteki polis beyler telaşlandılar ve hemen başkumserin yanına gelip burmuna kolonya çekirmeye başladılar. Namussuz ve şerefsizim ki, ben bunca yıllık sabıkalıyım, hayır sabıkam yok hâkim bey, yanlışlıkla ağzımdan kaçtı, bunca yıllık insanım, namussuz ve şerefsizim ki bu kadar yumuşak kalbli, bu kadar insaniyetli, bu kadar şefkatli bir başkumser görmedim sayın hâkimim!...

Bu adam aslında delidir. Başkumser bey, değil bu adama dayak atmak, yabancı biri dayak atacak olsa, başkumser onu vallahi dayaktan öldürür. Bizim başkumserimiz o kadar şefkatli bir insandır.

Evet sayın hâkimim!... Bu adam aslında delidir. Deli olduğu şuradan da belli ki, bu adam iki sene zarfında kaynanasını yedi defa ısırmıştır ve kadıncağız, bu yüzden yedi defa kuduz hastahanesinde yatmıştır. Kaynanasını ısırarak bir adamdan,

— Urfa'lılar, Demirel'e, «Televizyon değil, ekmek istiyoruz» dediler. —

— Ama biz size ekmekli televizyon vereceğiz!..

bu millete, bu memlekete ne fayda gelir hâkim bey?... Artık bu mesele sizin vicdanınıza kalmıştır. Başkumserimin mâsum olduğuna, ben tekrar namusum ve şerefim üzerine yemin ederim sayın hâkimim!...

İşte, sayın başkumserim!... Tanıklıktan yana benimle rekabete girebilecek olan başka bir insan tasavvur edilemez. Benim, şimdiye kadar tanıklık ettiğim bütün suçlular beraat edip şereflerine ve cemiyet içindeki itibarlı mevkilerine kavuşmuş bir durumdadırlar. Eğer siz de kabul ederseniz, münasip bir ücretle size de tanıklık edebilirim. Şayet, tanıklığımdan memnun kalacak olursanız, bu takdirde bendenizi münasip bir ücretle karakolunuzda seyyar tanık olarak kullanmanızı, eğer istenirse ve arzu edilirse öteki karakolların da tanık ihtiyacını kolaylıkla karşılayabileceğimi, arzu edildiği takdirde bu iş için bana münasip ücretle münasip bir yer ayırmanızı diler, bu iyiliğinizi ölüncüye kadar unutmayacağıma namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.

Kör Kerim'in kahvesinde Pendik'li Taki Zafer Osman

ÇARIKLAR!..

ÇEKOSLOVAKYA ÜZERİNE...

Kalb ve diğer organları değiştirme ameliyatlarına girişildiğinde, Rusya, bu çeşit denemeler yapan ülkeleri, hiçbir garantisi olmadan insan nasıl tehlikeye atılır diye tehdit etmişti.

Kendi yurttaşları üzerinde her hangi bir organ nakli ameliyatına belki girişmemiş olabilir Rusya... Fakat, şimdi görüyoruz ki, Kremlin laboratuvarlarında, pek de ihtimamla sayılmayacak bir ameliye ile, Çekoslovak önderlerinin hem dilini hem kalbini değiştirmeye çalıştılar!

Çek liderlerinin alınıp Moskova'ya görüşmeler için götürülmesi dolayısıyla bir İngiliz gazetesinde şöyle deniyordu: «Almanlar, Çekoslovakya'yı 1939'da işgal ettiklerinde Ribentrop'un, işgal evrakını Çek yetkililerine imza ettirebilmek için, masa etrafında Çek Başbakanını bir hayli kovaladıktan sonra masaya oturtabilirdiği anlatılmıştı; acaba, şimdi, Kremlin'de de aynı sahne mi cereyan ediyor dersiniz?»

Biliyor musunuz, biz, masa etrafında kovalamacalar yalnız Batı dünyası bürolarında patronla sekreteri arasında cereyan ediyor sanırdık; meğer komünist patronlar da ufak ülkelerin parti genel sekreterleriyle masa etrafında epey kovalamaca oynarlarmış!

Çekoslovakya hâdisesi Güvenlik Konseyinde müzakere edilip sıra Rusya'yı suçlayan bir karar sureti üzerinde oy vermeye gelince, Konseydeki delegelerden biri, çekimser kalışını izah sadedinde:

— Bu konuda hükümetimle temas edecek vakit bulamadım, demiş.

Ashında bir delegenin 24-30 saat zarfında hükümetiyle temas için vakit bulamadığını öne sürmesi komik bir olay. Ama, Birleşmiş Milletlerde daha ne komik olaylar oluyor... Bir defasında da bir delege, Konsey Başkanına:

— Efendim, hükümetimi bulamadım, demiş.

«Ne, hükümetini mi bulamadın?» sorusuna:

— Evet, evet, hükümetimi bulamıyorum... Telefon mükâlemesini bağlayınca kadar bizde gene yeni bir hükümet darbesi olmuş, cevabını vermiş!

HANGİSİ DAHA HAZİN?

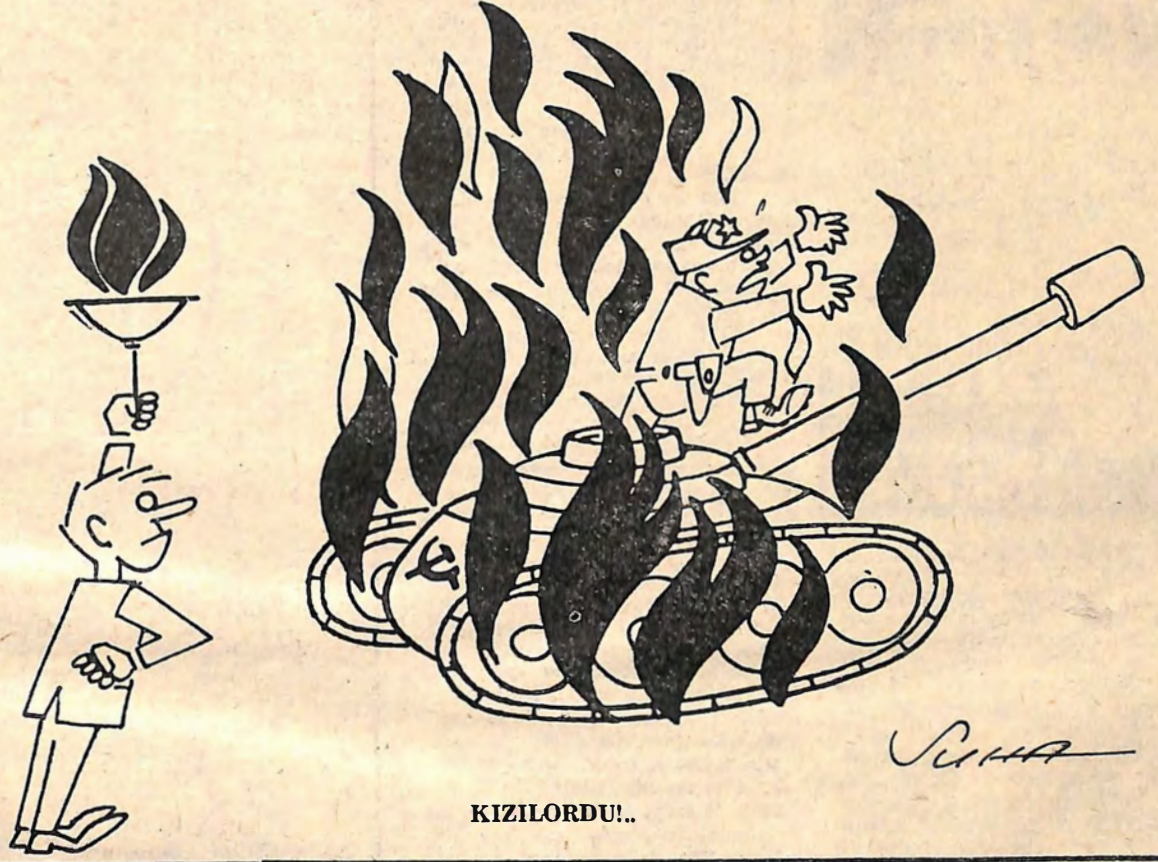
Yabancı ülkelere en çok işçi bızden gidiyor.

Yurdun dört bir yanından, toprağından, ailesinden, çevresinden koparak ayrılan işçilerimizin hem sayısının yüksek oluşu, hem de çoğunun uzun süreli bir yolculuğa çıkışı —tabii ki, bir kaç haftalık turistik gezi ayrılığına benzemez— yurdumuzu, insanların en çok el salladıkları bir ülke haline getirdi.

Fakat şunu da itiraf etmek gerek ki, bizde iş imkânlarının azlığı, iş bakımından yarının emniyetsizliği dolayısıyla, sırf ekmek parasını kurtarmak için bütün gün «Evet efendim, hakhsınız efendim, Allah ömürler versin efendim» diye baş sallamak, el sallamaktan çok daha hazin bir manzara!

Reşit AŞÇIOĞLU

Çek gençleri, işgalci Rus tanklarını ateşe verdi. — Gazeteler —

BİR MESLEKTAS

B. Berber Nuri Dik. Siptilli çarşısında (Seyyar) ADANA.

Şiir yazmaya meraklı olduğunuzu, ilham perilerinin sizi iş sırasında, gezerken, eğlenirken, yataken bile yalnız bırakmadıklarını söylüyor, şimdiye kadar 132 bin şiir yarattığınızı müjdeliyorsunuz. Buna çok memnun olduk.

Yalnız şimdiye kadar hiçbir dergi, ya da gazetesinin «çok güzel olan yapıtlarınıza değer vermediğinden, bir sayfa ayırmadığından» yakınıyor, benim aracılığımla diliyorsunuz. Buna da çok üzülünüz.

Ne yaparsınız Nuri bey? Bizim memleketteki basın organlarının huyları böyle. Sütunlarını dedikodularla, reklamlarla, «Setri avret» etmeye lüzum görmeyen kadın resimleriyle doldururlar da sizin şaheserlerinize beş, on santimlik yer çok görürler. Bunun sebebi her halde kıskançlık olacak.

Yalnız şunu sorayım sizden: Elinizde şiirle aynı değerde olan bir çalışma sahası varken, yani berber olduğunuz halde şairliğe özenmeniz neye?

İstiklâl marşımızın yaratıcısı Mehmet Âkif bile şöyle diyor: «Şairim. Bu ne yüzler karası»

«Bence dünyadaki işsizlerin en maskarası.»

Bu konu ile ilgili bir de atasözüümüz var:

«Şair olup düşünmektense, uyuş olup kaşınmak daha yeğdir.»

Allah başka keder vermesin!... Kız olsun, erkek olsun, her gencin hayatında biraz şair, çokça âşık olma devresi vardır. Kızıl'a, kızamığa, boğmacaya yakalanma devri gibi. Ama endişeye mahal yok. Bu ârıza da belirli seyrini tamamladıktan sonra kendiliğinden geçer. Her şey unutulur.

Bana mostralık olarak el yazınızla temize çekip yolladığınız bir tomar manzumemizi aldım. Çok mütehasis oldum. Gerçi çift gözle dahi harfleri sökeme-

Kutlu
Köse

SALÂHATTİN KUTLU

dim ama her halde «nefes пей-ler» dirlir.

Bunları yayınlamak için bana verdiğiniz yetkiye dayanarak kendileriyle temasa geçtiğim bir kaç (Sanat ve Kültür Dergisi) sahibi; ilân bedellerini peşin almak prensiplerinden fedakârlık yapmayacaklarını bildirdiler.

Şiirlerinizle birlikte birer de posta, ya da banka havalesi gönderirseniz kıymetli eserleriniz istediğiniz mecmua ve gazetelerde yayınlanabilir.

Her eseriniz için ne miktar para ödemeniz gerektiğini ilân tarifelerine göz gezdirmek suretiyle siz de takdir edebilirsiniz. Bâki selâmlar.

SERGİLEMEK HAKKI

İstanbul'dan, Gazi Osman Paşa Mahallesinde 11/3'te oturan bayan Gülçen Kısaçoğlu'dan gelen mektupta şunlar var:

«Efendim. Benim şikâyetim ailemden. Mutaassıp değiller. Fakat ben genç kızların tabii ve mâsum sayılan birçok halardan faydalanamıyorum.

Annemle babam kız ve erkek arkadaşlarıyla birlikte çay partilerine, balolara, pikniklere, sinemaya, tiyatroya gitmeme ses çıkarmadıkları halde denize girmem, mini-etek giymem engelleyolar.

Çirkin değilim. Göz kapakları-

ma far çekmesini, dudaklarını boyanmasını, saçlarına mevsimine ve muhitine göre renk vermesini de biliyorum. 19 yaşındayım. Rüstümü ispat etmiş sayılırım. Böyleyken büyüklerin benim özürlüğümlü kısıtlamalarının sebebi ne? Bu baskıdan kurtulmak, mini-etek, bikini mayo giyebilmek yetkilerini kazanabilmem için ne yapmalıyım? Onların dediklerine göre: Kadınların ihtiyaçlarına karşılık veren her çeşit vasıtalarından faydalanabilmem için evlenmem şartmış. Bu konuda siz ne dersiniz?»

Evvelâ «Allah!...» derim. Sonra da büyüklerin sözlerini dinlemenizi salık veririm. Aileniz mademki bu mâsum arzularınızın gerçekleşmesi için evlenmenizi şart olarak ileri sürüyorlar. Size de bu şartı yerine getirmek düşüyor. «Nikâhta keramet» de var.

Kız ve erkek arkadaşlarınızla çaylara, balolara, pikniklere, sinemaya ve tiyatrolara gitmenize ses çıkarmayan ebeveyniniz, bacaklarınızı sergilemek isteginize engel olmaları, muhakkak mâkul bir sebebe dayanmaktadır. Meselâ: Bacaklarınız eğri olabilir. Faraza şu biçimde.

Bilirsiniz; şimdiki gençler, kızların, kadınların kışlarına, gözlerine, daha birçok meziyetlerine vurulmuyorlar da bacaklarına âşik oluyorlar. Sizin hakkınızda yürüttüğüm tahmin doğruysa, yani bacaklarınız bir demirci kısıkcı biçiminde ise onları uzun etekle kamufle etmeniz isabetli olur. Düğün elbisenizi de uzun yaptırırsınız. Düğün sonu damat bey büyük bir hayâl kırıklığına uğrayıp mahkemeye başvurursa bile hâkimler «gereğini düşünür», bu tür şikâyetleri boşanma için yeterli bir delil saymazlar. Siz de ondan sonra gönlünüzce açılabilir, mini etek bile giyebilirsiniz. Monokini mayo ile de denize girersiniz.

Büyük söz dinlemek faydalıdır.

SALÂHATTİN KUTLU

Çıkarıverdim gömleğimi üzerimden. Tamaam! Ben de onlar gibi oldum. Gözlüğümü, kravatımı, diş macunumu bu gömleğin içine düğümledim. Sonra, ben de onlar gibi uzandım kumlara...

Ne kadar hoş, ne kadar sosyal adalete uygun bu plaj denilen yerler. Kim kimin ne olduğunu bilemiyor. Meselâ şu önümden geçen adam, belki dışarıda seyyar köftedir, belki de bir fabrikatör... Ya şu kız, ya bir yerde ucuz aylıklı tezgâhtar, ya da zengin bir sanayicinin kızı. Israr ediyorum yine fikrimde, insanlar çıplak gezmeli! Baksana şuraya, kimin ne olduğu belli değil. Meselâ ben, Sipa mıyım ben? Canım isterse Sipa olurum, canım isterse bir fabrikanın müdürü olurum.

Şu kadına da bak, nasıl dikkatle bakıyor bana! Ne zannetti kimbilir? Bakti, boy, pos, ense kulak yerinde, şimdi kafasından benim için mesleklere resmigeçit yaptırıyor:

- Mühendis?
- Değil efendim.
- Doktor?
- Değil efendim.
- Tüccar?
- Değil efendim.
- Futbolcu?
- Eee, belki!
- Artist?
- O da olabilir.
- Parası?

— Zengindir canım, ancak zengin olan bir insan vücuduna bu kadar güzel bakabilir. Baksana şundaki pazulara, bacaklardaki kuvvete! Hele yüzdeki keskin hatlar... Aman Allahım, bu ilk kez gördüğüm genç adam kim acaba?

Enayi, o ne futbolcu, ne artist, Sipa be ol Basbayağı Sipa... «Kadınlar akıllandı derlerse, bilinir ki Sipa sahiden bellendir».

O bakar, den bakmaz mıyım? Ben de bakarım. Hem de alıcı gözlerle... Yaşı şöyle yirmibeş-otuz arası, renk sarışın... Yine benzeriyor Sabahat sarısına. Kâğısı biraz ırice. Belli ki zengin, çok oturmaktan kalçanın canı sıkılmış ve kahrından kendi kendine büyülmüş. Bacaklar, çok güzel! Göğüsler, ona lâf söyleyen çarpılır... Yüz, minyon...

Ne demişlerdi polis âbillerim:

— İstemesini bileceksin, demişlerdi.

İsteyelim bakalım, isteyen bir yüzü, vermeyenin iki yüzü... Haydi bakalım arılarım iş başına!

Gittim, kadının yanına uzandım. Şöyle sağıma soluma baktım, bize en yakın kadın üç metre uzakta, en yakın erkek beş metre uzakta... A- tışa devam:

- Hiç yüzme bilmem ben, dedim.
- Şaşkın:
- Bana mı söylediniz? dedi.
- Size söyledim.
- Sahi mi?
- Sahi!
- Anna vücudunuz çok atletik. Niçin öğrenmediniz?
- Zaman bulamadım.
- İşiniz çok galiba?
- Benim mi?
- Hi...
- Hiç işim yok benim.
- Hazır yiyorsunuz.
- Öyle yapıyorum.

Adımı tahmin etmeğe çalışıyorum. Yeni isimler geçiyor kovandan... Sema, Serpil, Fiğen, Rüya, Yeşim... Sordum:

- İsmiğiniz ne sizin?
- Oyal
- Oyaa!
- Evet Oya.. Ya sizinkisi?
- Sipa!
- Anlamadım.
- Sipa.
- Kahkahayla güldü:
- Çok şakacısınız... Yüzme bilmiyorum demekle de şaka ediyorsunuz.
- Yok canım, emin olun Sipa!
- Ama nasıl olur?
- Olmuş.
- Hâlâ gülüyor...

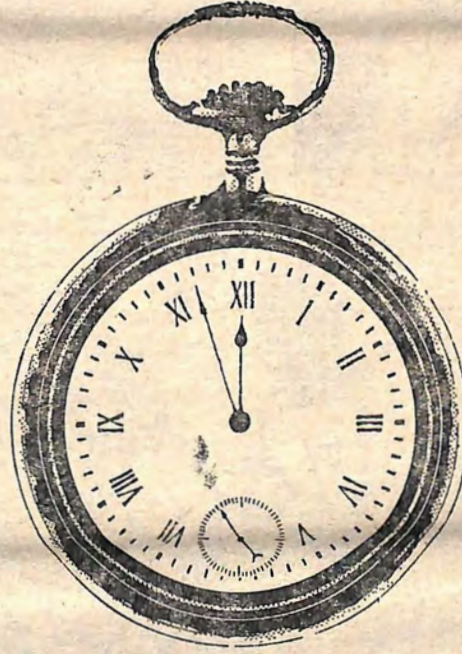
SIPA

MUZAFFER İZGÜ

- Sipa!...
- Efendim?
- Çok komik.
- Çok komiktir efendim.
- Bekâr mısınız?
- Evet!
- Ben de.
- Hiç evlenmediniz mi?
- İki kere evlendim. Ama bahsetmesek bunlardan.
- Olur... Neden bahsedelim?
- Buraya niçin geldiniz?
- Ben gelmedim, getirdiler. Git orası çok güzeldir dediler, yanıma da iki adam kattılar.
- İşçiniz mi?
- Hepimizin işçisi.
- Ne kadar kalacaksınız burada?
- Çooook!
- Meselâ ne kadar?
- Git deninceye kadar.
- Ama size kimse git diyemez ki?
- Derler.
- Oya hanım bir sigara yaktı. Bana da uzattı:
- İçmem, dedim.
- Hiç içmediniz mi?
- Hemen hemen.
- Tuhaf!
- Ayağa kalktım:
- Suya girmek istiyorum, dedim.
- Yüzme bilmiyorsunuz?

- Olsun. Kenarında batar batar çıkarım.
- Ne yaparsınız?
- Batar batar çıkarım.
- Çok komiksiz vallahi.
- Katıla katıla gülüyor...
- Şu çıkınım yanınızda durabilir mi?
- Gülerек sordu:
- Kıymetli şeyler var galiba içinde?
- Tabii var. Diş fırçam, kravatım, gözlüğüm var.
- Sarışın bebek:
- Siz şimdi denize girince, ben de bunları alırsam, dedi.
- Ayıp edersiniz Oya hanım, ne gözlüksüz, ne kravatsız, ne de diş fırçasız yapabilirim.
- Bakayım dişlerinizel
- Ben at mıyım?
- Haydi gidin yüzün, korkmayın eşyanızdan, dedi.
- Mersi!
- Pantolonumu çekip koştum denize. Hayatımda ilk kez denize giriyorum. Su hoşuma gitti. Kıyıda batıp batıp çıkıyorum. Biraz sonra Oya hanım da geldi yanıma:
- Haydi açalım! dedi.
- Gitmem.
- Korkmayın ayol!

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60091 — 161)

AKBABA

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 2. İstanbul

Telefon: 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir .

Fiati : 100 kuruştur.

— Boğulursam diriltemezsiniz be-
ni.

— Korkma, boğmam seni, öğreti-
rim.

— Yağma yok!

— Eh, sen bilirsin.

Yanımda kulaç atmağa oşladı:

— Ne zaman geldin buraya?

— Şimdi.

— Nerede kalıyorsun?

— Daha bir yer beğenmedim. Zan-
nederim bu plajda kalacağım.

— Gece de mi?

— Evet, gece de.

— Çok komik!

— Ben geceleri yıldızları seyret-
mezsem uyuyamam.

— Öyleyse evinizin tavanı yoktur
sizin?

— Benim hiç evim yok ki, tavanı
olsun?

— Doğru... Bugün burası, yarın o-
rası...

— Avuç avuç su serptim yüzüme. Bir
avuç da Oya'nın yüzüne serptim:

— Gözleriniz ne kadar güzel si-
zin, dedim.

Hakikaten gözleri güzeldi... Kahve-
renginin en tatlısı...

— Sarı saç altında kahverengi göz-
ler...

— Sahi mi? dedi.

— Çok sahi.

— Demek hoşunuza gitti?

— Her güzel şeyi severim. Batak-
lık çiçeklerini bile... Onlarda da ken-
dine göre bir güzellik vardır.

— Ama, bataklıkta yetişmişlerdir
ne yazık ki.

— Beni kastediyorsunuz galiba?

— Siz bataklıkta mısınız?

Bir bilsen kızım, benim kim, ne
olduğumu? Çok şükür çıplağız...

— Otelinde mi kalıyor-
sun?

— Hayır!

— de?

— Hayır. Daha önce de söyledim
size, burada kalacağım.

— Şaka ediyorsun vallahi.

— Şaka ediyorsam, nah şu bir
karış suda boğulayım da, cümle â-
leme rezil olayım.

— Ama neden?

— Keyfiden.

— Bohem misiniz?

— O da ne?

— Yâni, hayatını istediği gibi ya-
şayan, yasaklar tanımayan...

— Hiç de değil.

— Niçin öyleyse?

— Param yok!...

— Paranız yok?

— Evet, yok... Beşbuçuk lıram
vardı, kuruşuna kadar harcadım.

— İyi etmişsiniz.

Yüzüme bir avuç su serpti:

— Yapmayın, alışkın değilim, gö-
züm yandı, dedim.

Belki yüz avuç su serpti. Gülmüş
kalmışım... Ellerini yakaladım.

— Hımm, çok kuvvetlisin, dedi.

— Kuvvetimi depo etmekten baş-
ka hiçbir şey yapmadım ki hayatım-
da.

— Fırsatlar çıkmamıştır zahir?

— Fırsatlar, yıldızlar kadar uzak
kaldı benden.

— Güzel konuşuyorsun.

— Yok canım... Sapıtırm bazıla-
rı. Ama çok okurum.

— Ne okursun?

— Şiir, hikâye... En çok da miza-
h severim.

— Belli, şakacısınız. Çıkalım mı?

— Siz bilirsiniz.

— Yürü!

— Yürüyelim arkadaşlar!

— Ne dediniz?

— Yürüyelim arkadaşlar dedim...

Katıla katıla güldü. Aynı ayı gir-
diğimiz sudan elele çıktık. Şimdi na-
sıl bir acele tel çekmezsiz polis â-
bilerime... «Yaşayın, varolun» diye.

«Bir kadın bir erkeğin elinden tu-
tup da çekti miydi, erkeğin aşk ge-
cesi garanti demektir». Yazın bu sö-
zü bir tarafa, atın altına da imzası-
nı: Sipa...

Tekrar uzandık kumlara. Oya:

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Size bir şey söyleyeceğim...
— Maşallah, bu yaşta ha?...

Ne yapacakmış?

Zengin mihrace, Amerikalı turiste:

— Kızınız çok hoşuma gitti, dedi. Benimle evlenmesine izin verirsiniz, ağırlığınızca elnas ödeyebilirim!

Turist:
— Kabul, dedi. Yalnız bir ay bekleyeceksiniz.

— Bu süre içinde teklifimi inceleyeceksiniz her halde...

— Hayır, diye cevap verdi turist. Ne teklifinizi inceleyeceğim, ne de uzun boylu düşüneceğim. Sadece kilosunu artırmak için besiyeye çekeceğim!

Sebeb

Küçük hizmetçi yeni girdiği işten memnun kalmamış, İş Bulma Bürosuna dönmüştü. Müdür:
— Keşke çıkmıyaydım, dedi. İyi bir evdi. Alt ucu bir karı koçaydılar...

— Evet ama, dedi hizmetçi, mutfakta tamamlamaya çalışıyordu.

Huysuzluk

Adam, salonun köşesine çekilmiş, homurdanıp duruyordu. Karısı:

— Anlamıyorum, dedi, eskiden parayı nereye sarfettiğini bilmediğin için homurdanıyordun, şimdi bildiğin için homurdanıyorsun!

Öteki dünyada

Ahrete yeni gelen iki kişiye, görevli azizlerden biri yeryüzünü nasıl terk ettiklerini sordu.

— Benimki çok aptalca oldu, dedi biri. Büroda çalışıyordum. Telefon çaldı, açtım. Kim olduğunu söylemeyen biri, kendi yatak odamda karımın bir başka erkekle sevişmekte olduğunu bildiriyordu. Deli gibi koşarak eve daldım. Her yeri aradım, fakat ihbar edilen aşığı bulamadım. Sinirden yerimde durmıyordum. Sükunet bulmak için aynayı parçaladım, olmadı. İskemleleri yerden yere vurdum, öfkem son bulmadı. Odanın bir kenarında duran boş sandığı pencereden atarak, daldım yatak odasına. Karım sâkin bir şekilde uyuyordu. İşte ne olduysa o an oldu, utançtan mı, heyecandan mı, yoksa hepsinin karışımından mı ne, kalbim durdu!

Aziz, diğer adama sordu:

— Ya sen?...

— Ben mi?... diye tekrarladı öteki. Ben, onun pencereden attığı sandığın içindeydim!

Düdüklü tencere

Fokur fokur kaynayan dev tencerenin başında bekliyorlardı. Arkadaşına tencerenin kullanılışını öğreten yamyamlardan biri:

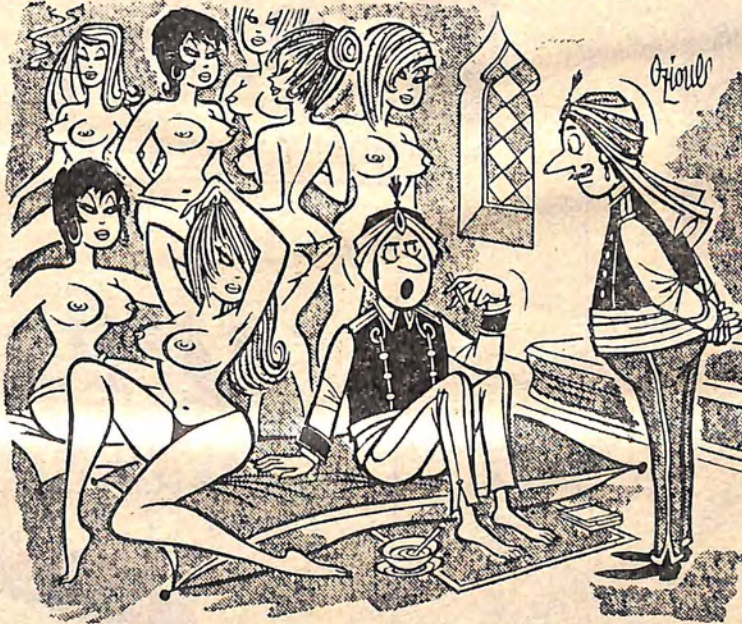
— Tencereden ses çıkınca, içindekinin haşlanmaya başladığı anlaşılır, dedi. Haydi git bir karıştır bakalım.

Tencerenin kapağını kaldıran ikinci yamyam, kepçeyi sallayınca, içerden:

— Yandım ulan! diye bir ses yükseldi.

Tencerenin kullanılışını öğreten birinci yamyam memnun:

— Gördün mü, dedi. Düdüğü duyuldu. Şimdi ateşi biraz daha çoğaltacaksın!

— Elliyedinci karımı boşadım.. Beni aldatıyordu!..

Güç iş

İstatistiklere dayanarak dinleyicilere bilgi veren konuşmacı:
— Dünyanın en kalabalık milleti Çin'lilerdir, diyordu. Bu ülkenin nüfusu sekizyüz milyon civarındadır. Sekizyüz milyon insanı arka arkaya dizerek birer birer denize atıp öldürülmele-ri hesaplanmış, fakat böyle bir şeye imkân olmadığı anlaşılmıştır. Uzmanların yorucu çalışmaları sonunda, Çinlilerin bir taraftan ölüirken, diğer taraftan çoğalacağı ve bu ırkın günden güne ilerleyeceği sonucuna varılmıştır.

Salonun arka sıralarından bir ses duyuldu:

— Peki, ilerlerken çoğalma işini nasıl becerecekler?

— Bu gidişle yoldan çıkacağız dememiş miydin!...

— Sizin maaşınıza zam teklifini neden kabul etmediler acaba?.. Benimkini hemen kabul ettiler!

Dil bilmeyince

Turist, yabancı olduğu şehrin ilk defa gittiği lokantasında içkisini yudumlarken, yanına bir arkadaşı geldi:

— Bakıyorum hovardalık yapıyorsun, dedi. O içtiğin nedir, çay mı, kahve mi?

— Çay söylemişim ama, getirdiklerinin ne olduğunu hâlâ anlayamadım!

Ressam gözü

Çalışma odasına gelen ziyaretçi:

— Neden delik deşik, yamalı yırtık bir bezin üstüne yapıyorsun resmi? diye sordu.

Ressam:

— Öyle yapmam gerekiyor, diye cevap verdi. Zira bu bir natür morttür!

Derece

Harikulâde vücutlu, bikini mayolu bir yıldız adayına hayran hayran bakıyorlardı. Biri:

— Bu kız Cannes Festivalinde mutlak mükâfat kazanmıştır, dedi.

Diğeri cevap verdi:

— Evet, ama her halde ölçülerini yatağa almıştır!

Renk değil

Sabahtan beri doğum kontrolüne yarayan küçük lastik araçlarla uğraşan eczacı, yorgunluktan bitmişti. Her gelen müşteriye ayrı dert anlatmak, istenilen rengi bulabilmek için raflardan kutu kutu mal indirip, kalanları yeniden raflara sıralamak az iş değildi. Hele gelip de, «İlle sarı», ya da «Kırmızısından olsun» demiyorlar mı, kuduruyordu sinirinden! Nihayet dayanamıyarak son gelen alıcıya sordu:

— Neden ille mavi istiyorsunuz? Hepsi aynı işi görmüyor mu?

Alıcı cevap verdi:

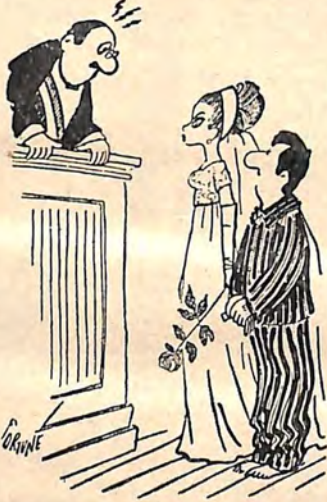
— Yatak odamızın rengi mavi de, asorti olması için...

Akşama doğru gelen yaşlı bir müşteri, renk söylemeden aynı şeyi isteyince, eczacı alışkanlıkla sordu:

— Ne renk olsun?

— Rengin önemi yok, dedi ihtiyar. Yalnız mümkünse balenali olsun!

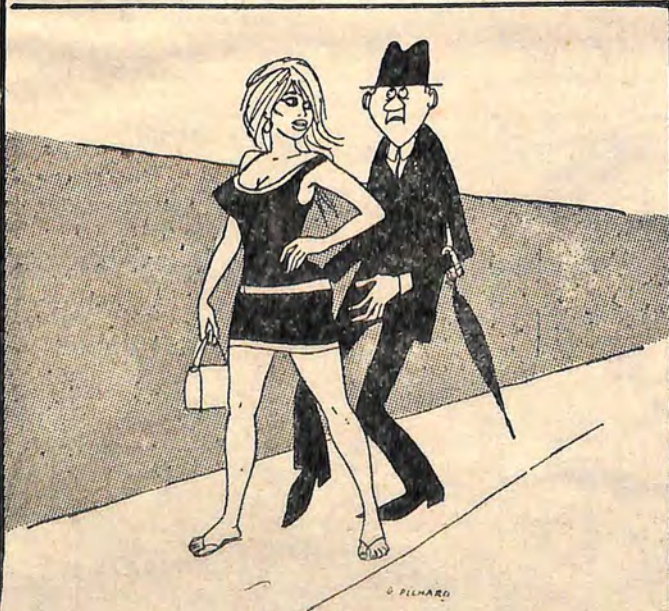
Dünya Karikatürleri

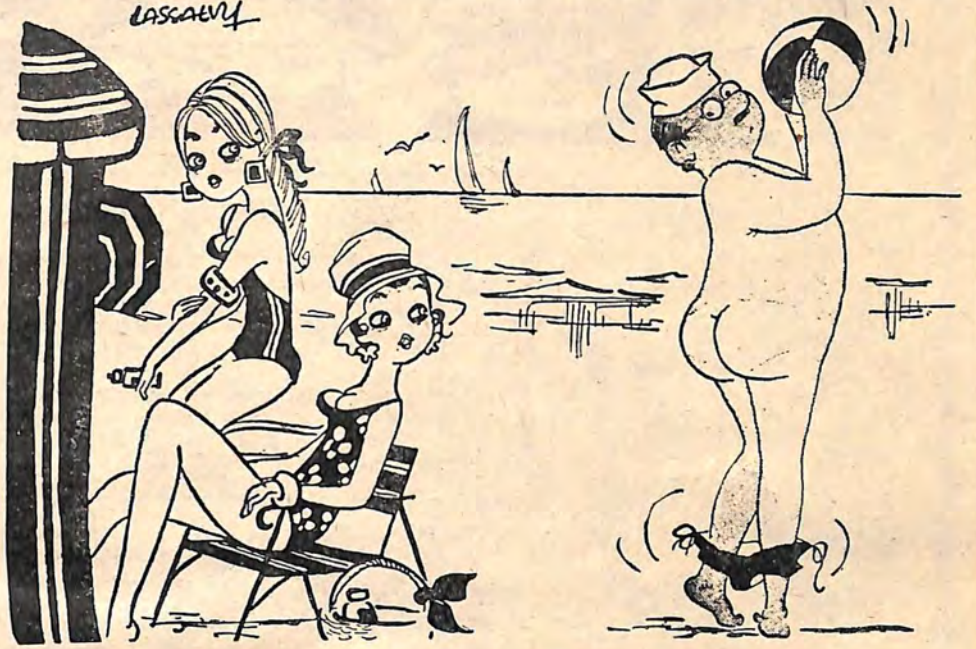
— MÜSTAKBEL KOCAM ÇOK SABIRSIZDIR DA !..

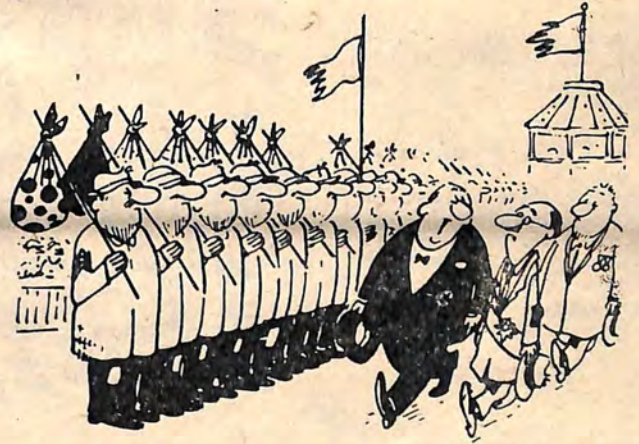
— NİYE YEMİYORSUN AYOL ?
— DUR HELE ŞU SİNEĞİ KOVAYIM DA !..

— AAA, NE YAPIYORSUNUZ ?..
— UTANGAÇLIĞIMI GİDERMEĞE ÇALIŞIYORUM !..

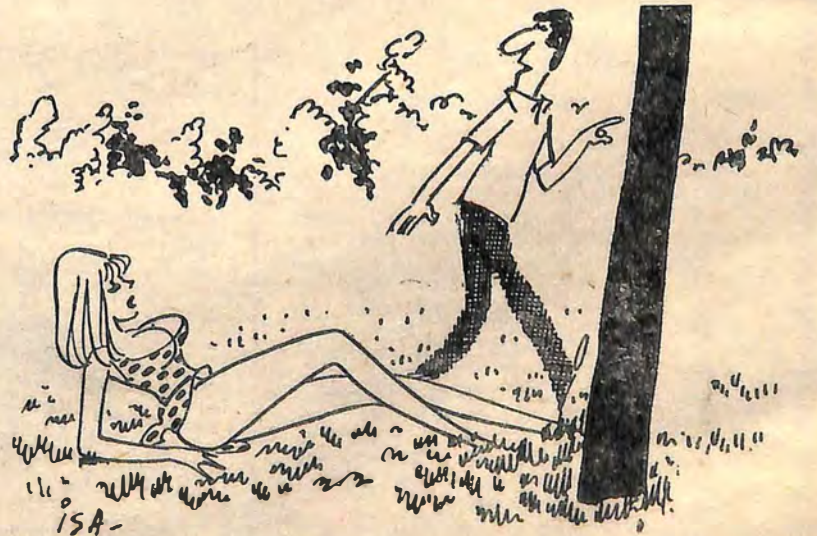
— OOO, İYİ YANMIŞSINIZ MÜDÜR BEY !..

— AZ GELİŞMİŞ BİR ÜLKE OLARAK DURUMU-
NUZ FENA SAYILMAZ !..

YAZISIZ

— BİR DAKİKA ...KRONOMETREYİ ARABADA UNUTTUM !..

UNIROYAL, denenmiş, çok üstün kaliteli, diğerlerinden apayrı bir lâstikdir. UNIROYAL lâstikleri ağır yüke, uzun yola ve darbelere karşı son derece mukavimdir. Gövde yapısı takviyelidir. Çok uzun ömürlüdür. Birkaç defa sırt geçirilebildiği için şoför-ler arasında UNIROYAL-lere "Üç ömürlü lâstik" denilmektedir. İhtiyacınız olduğu zaman UNIROYAL lâstiginden şaşmayınız.

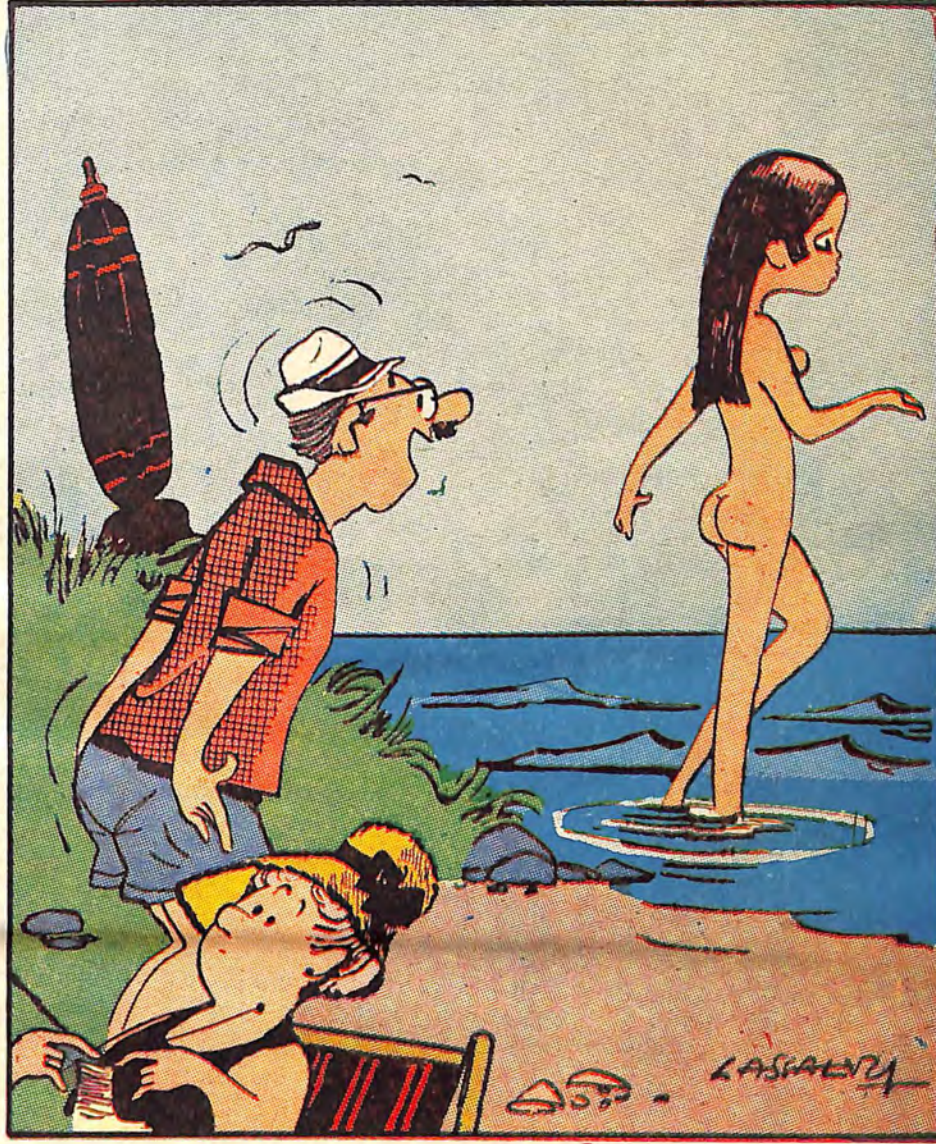
**üç
ömürlü
lâstik**

(Manajans : 2513 — 162)

Akbaba

— SENİN KABAHAİN KARICIĞIM... PLAJ YAS-
TIĞINI UNUTMASAYDIN BAŞIMI ONUN ÜSTÜNE
KOYARDIM !

— AMAN KARICIĞIM TUT BENİ BİR FELÂKETE SEBEP
OLACAK HAREKETLER YAPMAK ÜZEREYİM !..

KIZILIM . RESMİ KİYAFET GİYİĞİNİ ZAVAN NE İÇ YAPARSINIZ ?..